

Кенет Хегин

Kenneth Erwin Hagin

1917- 2003

Биографията на Кенет Хегин е съставена по серията проповеди "Моят живот и служения" и допълнена от различни негови книги и проповеди.

Съдържание:

Кенет Хегин	1
РАЖДАНЕ	3
ДЕТСТВО И ЮНОШЕСТВО.....	5
НОВОРОЖДЕНИЕ.....	6
ОСТАВИ ГРИЖИТЕ СИ НА БОГА	9
16 август 1933 г. В Божията Слава	12
Битка за изцеление Марк 11:23-24.....	14
Ноември 1933 година.....	15
ИЗЦЕРЕНИЕТО.....	16
В СЛУЖЕНИЕ.....	19
ДУХОВНО КРЪЩЕНИЕ 1937 година	20
СЪПРУГА 1938 година.....	21
1939 година	21
1942 година	21
Февруари 1943	22
УЧИТЕЛ юни 1943 година	23
1947.....	23
1948 година	24
1950 година Първо видение на Исус Христос.....	25
1950-1952 година.....	29
Към 1950.....	30
2-ро видение октомври 1950 г.	31
1952 година	33
1953 година	37
1957 година	38

1958 г. Пето видение.....	39
1959 година 6 явяване.....	40
1962 година 7 видение.....	41
1963 година.....	42
8 видение - август 1963 г.....	43
1966 година преместване на служението в Тулса. Библейски център „Рема“.....	44
1968 година.....	45
1979 година.....	45
1987 година.....	45
Тайната на успеха.....	46

Кенет Е. Хегин е роден в McKinney, Тексас на 20 август 1917.

Той умира в Тулса, Оклахома на 19 септември 2003 г. на възраст 86 години и 1 месец.

Кенет Хегин няма теологическо образование, но получава степен доктор, от университета на Орал Робъртс, през 1970г.

Той често е наричан "баща" (или "дядо") на движението - "Слово на Вярата" .

Кенет Хегин е син на Лили Виола Дрейк Хегин и Джес Хегин. Той е женен за Орета Рукър. Двамата имат две деца, син на име Кенет Уейн Хегин, който понастоящем е пастор на църква „Рема“ и председател на Кенет Хегин министерства, и дъщеря на име Патриша Харисън, която представлява издателската къща Harrison House в г. Тулса, Оклахома.

РАЖДАНЕ

Кенет Хегин има по-голяма сестра Олета - с 4 години, по-голям брат с 2 години и по-малък със 7 години.

Майка му Лили се омъжила на 19 години за баща му Джес Хегин. През 1917 година родителите на баща му били милионери. Баща му имал четири сестри и той като единствен син бил разглезен и не е бил възпитан да носи отговорности в живота и често напускал жена си ,докато накрая съвсем я изоставил. Това станало ,когато брат му Пат бил на няколко месеца.Така ,че Кенет Хегин имал малко и смътни спомени относно баща си.

Майка му се омъжила за съпруга си без одобрението на родителите си. Те я предупреждавали ,че този мъж не е за семеен живот ,но тя не ги послушала. Така, когато била бременна с Кенет Хегин, зарязана за пореден път от мъжа си, стояла и гладувала няколко дни наред. Накрая си казала - “Въпреки гордостта си, заради бебето ще отида при родителите си.“

Тръгвайки към дома на родителите си, разстоянието не е било много голямо, близо до къщата на "леля Мария", тяхна роднина, изведнъж чула шум, като от силен вятър в листата на дървета. А там не е имало дървета. Тя погледнала небето, нямало облаци, нито вятър. Тогава съзряла едни бял облак, които се спускал към нея и в облака бил Господ Исус Христос. Той й казал:

- Не се бой, детето ще бъде родено. Кръсти го... (Кенет Хегин не казва името, което Исус й казал и което майка му не му е дала. Според други източници името било Йоан, като самото име изявява служението на Кенет Хегин преди завръщането на Исус.)

В крайна сметка, тя била баптистка, а майка й методистка и те по онова време не знаели много за виденията и тя толкова се уплашила, че хукнала да бяга. Когато влязла в дома на родителите си, майка й Сали казала: - “Лили, какво има, да не си видяла призрак.“ И така майка му разказала на баба му за случката и те решили на никой да не казват, за да не ги помислят за луди, защото такива неща не били приети в църквите им по онова време. Но въпреки това те имали вяра относно живота на Кенет Хегин, вследствие на това видение.

Когато Господ Исус Христос се явил на Кенет Хегин за първи път през 1950 г. в северен Тексас, градчето Рокуол, на 25 мили от Далас, Господ Исус Христос му казал:

- Призовах те преди да се родиш и ангелите ми са те пазили, както казах на майка ти, въпреки че сатана се опита да те убие при раждането ти и много пъти след това.

Това станало в събота вечерта, а в неделя следобед майка му им дошла на гости и в понеделник на закуска Кенет Хегин й казал, че Исус Христос му се явил и му казал, че Той й е говорил за раждането му и попитал, защо не му е казала за това?

Тогава майка му скочила като попарена и казала:

- А каза ли нещо за името, с което да те кръстя?

И така майка му била в много тежко състояние и техният семеен лекар д-р Бруин, се посъветвал с още двама лекари и тримата взели решение, че не е възможно нормално раждане и че един от двамата - майката или детето ще умрат и решили да спасят майката. Следствие на което го извадили преждевременно.

По онова време раждането ставало по домовете. А й самите доктори не ходили да учат в университет, а бъдещия лекар ставал ученик на друг лекар, четял му книгите и се явявал на изпити и така ставал лекар.

Раждането било много тежко, имало голяма опасност майка му да умре и докторът прекарал почти два дни у тях.

Когато го извадили бил черен, неприличащ на човек, малко над 900 гр. (с пелините и дрехите) и без признаци на живот. Д-р Бруин казал на баба му, че детето е мъртво, така че няма нужда да го записва в общината. Ако бил на нейно място щял да взема една лопата и да го зароя в градината.

Когато след известно време състоянието на майка му малко се стабилизирало, а докторът отишъл да вземе още лекарства, баба му отишла да го зарови в градината. Но там тя видяла в него признаци на живот и го върнала в стаята, изкърпала го, повила го в пелини и го притеглила. Когато докторът се върнал тя го попитала как да го нахрани.

Д-р Ъруин отново възразил, че е мъртъв, но баба му настоявала и той и дал съвсем малка кутийка със сухо мляко. Тя взела капкомер и го хранела през целия бебешки период, предимно с краве мляко от кравата, която имали. А майка му била в безсъзнание в продължение на седмици.

И така станало, че той бил записан в общината като мъртвороден. По онова време почти до началото на Втората Световна война са нямали акт за раждане и когато отишъл да си извади такъв, взел със себе си свидетели, които да потвърдят, че е живороден.

Кенет Хегин се родил с деформирано сърце и неизличима болест на кръвта.

Когато баба му го хранела с капкомера, ако му пуснела в устата повече от една капка, той започвал да се задушаваше и да става черен.

ДЕТСТВО И ЮНОШЕСТВО

Детството му преминало под отпечатъка на болестта. Не можел да си играе нормално с децата. Ако играели на криеница, той имал сила само веднъж да се скрие, а след това трябвало дълго да почива.

Интересно било, че той не е боледувал от шарка и другите детски болести, които поболедували братята и сестра му, въпреки, че спял в една стая с тях и на едно легло с по-големият си брат. Това се дължало на факта, че Божите ангели са го пазели, защото всяка една такава болест би била смъртоносна за него.

Когато тръгнал на училище повечето деца го тормозели и той станал много злобен. Огорчението, че е несправедливо наказана оказвало също силно въздействие върху психиката му. Често го биели и му се подигравали. Решил, че за да оцелее трябва да се справи с най-силния. Това бил Тот Моор, който повтарял 2 клас вече трета година и който го бил нокаутирал няколко пъти. Така един ден намерил една 25 сантиметрова тръба, която влачел по земята, защото не можел да я носи и с нея ударил хулигана по главата, докато онзи седял с гръб към него. Такава била тактиката му - да победи с един удар най-силния, за да не го тормозят останалите.

Също, запомнял кой го обиждал, било и голям човек и си правел план и го причаквал зад някой ъгъл, с половин тухла в ръка с цел да го убие.

Само изкачването на няколкото стъпала на училището му стрували огромно усилие и трябвало дълго да си почива. Няколко пъти изпадал в безсъзнание, веднъж за повече от час.

„Присъединих се към църквата, когато бях деветгодишен, защото една сутрин моят учител от неделното училище каза: “Колко от вас искат да отидат в рая?” Е, всички ние искахме да отидем там. Тогава учителят каза: “Когато пастор еди кой си ви покани тази сутрин, просто излезте отпред”. Понеже всички искахме да отидем в рая, когато ни поканиха, някои от нас пристъпихме напред и се ръкувахме с проповедника. Присъединихме се към църквата и бяхме кръстени във вода. В този миг наистина мислех, че съм християнин.

По-късно, когато присъствах на евангелизаторски служби – една дори бе спонсорирана от моята собствена църква – и Божият Дух започна да работи с мен за

моето спасение, аз си казах: “Аз вече съм спасен. Принадлежа към църквата. Кръстен съм във вода. Вече съм християнин...”

Никога не съм имал нормално детство. Бях станал превързан на легло. Бях ходил в баптиско неделно училище и на църква през целия си живот, е имах Библия. Бях прочел толкова много глави всяка седмица, само, за да се каже, че съм ги прочел, но те не значеха нищо за мен. Не знаех, че се предполага да разбираш Библията.“

НОВОРОЖДЕНИЕ

1933 година

Кенет Хегин се новоражда на 16 г. след едно драматично преживяване - посещение на ада. Лекарите са му казвали, че няма да преживее 16-та си година. И когато става на 16 ляга парализиран на легло. Една вечер на 22 април 1933-та в 8 без 20, събота вечер, умирайки, три пъти напуска тялото си и отива до „портите на ада“.

„Вие знаете моята история. Бях новороден на 22 април 1933-та в 8 без 20, събота вечер в южната спалня на улица „405- северен колеж“, в град Манкини, Тексас.

В тази южна стая имаше камина. На полицата над нея бе часовникът на дядо. Майка, баба и най-малкият ми брат Пат седяха в стаята до мен, защото състоянието ми се беше влошило. Докторът беше повикан. Щом дявовия часовник удари 7:30 часа, сърцето ми спря да бие. И аз почувствах, по-бързо отколкото ти би щракнал с пръсти, как кръвта ми спря да се движи надолу, на върха на пръстите на краката ми. Краката ми се вцепениха. Това вцепеняване се разпростираше по краката ми, глезените, колената, бедрата, стомаха, сърцето – и аз изскочих извън тялото си.

Не изгубих съзнание; изскочих от тялото си, както плувец скача от трамплин в плувен басейн. Знаех, че съм извън тялото си. Можех да виждам семейството си в стаята, но не можех да контактувам с тях.

Бях намислил да се сбогувам с мама, баба и малкото ми братче, но изскочих от тялото си преди да мога да кажа думите до край.

Започнах да се спускам – надолу, надолу в една яма, както ти би слизал в кладенец или в пещера. Не знаех, че физическият ми глас беше отразил всичко това.

Когато се опитвах да кажа сбогом знаех, че слизам към това място. И тримата присъстващи от моето семейство свидетелстваха по-късно: “Когато каза сбогом, гласът ти звучеше така, сякаш идваше някъде от дълбоко – от пещера или нещо подобно”.

А аз продължавах да се спускам с краката надолу, и все по-надолу. Можех да погледна нагоре и да видя светлините на земята. Най-накрая те изчезнаха. Тъмнината ме обгръщаше отвсякъде – по-тъмна от всяка нощ, която човек някога е виждал. Изглеждаше така сякаш можеше да се разреже с нож. Не би могъл да видиш ръката си, дори ако е на два сантиметра от носа ти. Колкото по-надолу слизах, толкова по-тъмно и по-горещо ставаше,докато накрая можех да видя под мен снопове светлина, които играеха върху стената от тъмнина. И аз стигнах до дъното на ямата. Когато стигнах до дъното на ямата, видях коя беше причината сноповете светлина да играят по стената от тъмнина. Пред мен, отвъд портите или входа на ада, видях гигантски оранжеви пламъци с бял гребен. Бях привлечен към ада като метал от магнит. Знаех, че вляза ли веднъж през тези врати, няма да мога да се върна обратно.

Направих усилие да забавя спускането си, защото когато стигнах дъното на ямата имаше още път надолу. Осъзнавах факта, че някакво същество ме пресрещна на дъното на ямата. Не го погледнах. Втрещеният ми поглед бе прикован върху портите и все пак знаех, че съществото беше там, от дясната ми страна. Не знаех това, докато много години по-късно не го открих в книгата на Исаия, че Библията казва: “Преизподнята отдолу се раздвижи поради тебе, за да те посрещне когато дойдеш: поради тебе събуди мъртвите...” (Исаия 14:9)

Когато се опитах да забавя спускането си, съществото ме хвана за ръката, за да ме вкара вътре. Когато то ме хвана, далеч над тъмнината заговори глас. Звучеше като мъжки глас, но на знам какво каза. Дали беше Бог, Исус, ангел или някой друг, не зная. Не говореше на английски, а на някакъв чужд език. Мястото просто се разтресе от няколкото думи, които гласът изрече! И съществото пусна ръката ми. Някаква сила така ме всмукваше от към гърба, че ме издърпа назад. Полетях извън входа на ада, докато стигнах в сенките. В този миг сякаш бях всмукан обратно и полетях с главата нагоре, през тъмнината. Преди да стигна до върха, можех да видя светлината, както човек, който излиза от кладенец.

Стигнах до верандата на дядовата ми къща. Живеехме в една от онези старомодни къщи, които се строяха в Тексас, с веранда, опасваща почти цялата къща. Дойдох от към южната страна на къщата. Можех да видя дядовата порта, която се полюшваше, и огромните кедрови дървета в двора. На верандата се задържах само за секунда. После влязох направо през стената – не през вратата или прозореца, и се намърдах в тялото си точно както сутрин човек пъха крака в обувката си.

Преди да скоча в тялото си видях на края на леглото баба, която ме държеше в прегръдките си. Влизайки в тялото си, аз можех да общувам с нея.

Казах ѝ – а откъде ли го знаех? – “Бабо, отивам си отново и няма да се връщам”.

Тя промълви: “Сине, мислех си, че този път няма да се върнеш!”

Попитах: “Бабо, къде е мама? Искам да се сбогувам с нея”.

Огледах стаята – нямаше я.

Баба ми отвърна: “Сине, казах на майка ти, че ти си отиде и тя се втурна навън, молейки се”.

И тогава я чух. Тя беше около северната страна на къщата. Върна се откъм верандата, молейки се с всички сили.

По-късно хората ми казаха, че са я чули как плаче и се моли на няколко пресечки от тук.

Когато казах: “Искам да се сбогувам с мама”, баба викна: “Лили!”, но не можеше да я надвика, защото майка ми се молеше много гръмка.

Ако не си готов да си отидеш, ти искаш някой да бъде с теб. Толкова ме е страх! Казах: “Бабо, не ме оставяй! Страхувам се, че ще си отида преди да си се върнала! Искам някой да бъде с мен! Не ме оставяй!” И тя ме прегърна отново.

После продумах: “Кажете на мама, че съм се сбогувал. Кажете и, че я обичам. Кажете и, че и благодаря, че остана с нас”. (Татко ни изостави, когато бях 6-годишен и мама остана да изхранва сама четири деца. С всичките си грижи, едва прохождаща във вярата, без да знае как да възложи проблемите си на Господа, тя беше стигнала до пълно физическо и умствено изтощение и нервна депресия).

Казах: “Нека мама знае, че ѝ благодаря за всичко, което направи за мен и за всички нас. Кажете ѝ, че съжалявам за всяка бръчка, която съм и причинил, и за всеки бял косъм на главата ѝ. И я моля да ми прости.”

Почувствах, че се изплъзвам и казах: “Бабо, тръгвам отново. Ти ми беше като втора майка, когато маминото здраве се разклати”.

Четири деца отидохме да живеем при различни хора, когато майка се разболя. Аз се преместих да живея при баба ми по майчина линия. Тя винаги ме наричаше “мое момче” и казваше: “Целуни ме точно тук, целуни ме точно тук”. Така, че аз я целунах по бузата и и казах сбогом.

Сърцето ми спря за втори път. Това е така реално за мен днес, повече от половин век по-късно, както в онзи ден.

Почувствах как кръвта ми спира. Пръстите на краката ми започнаха да замръзват – след това и краката, глезените, коленете, бедрата, стомаха и сърцето. Изскочих извън тялото си и започнах да се спускам надолу, надолу и все по-надолу. О, зная, че това траеше секунди, но изглеждаше като цяла вечност. Надолу, надолу, докато тъмнината напълно ме обгърна. Светлината отгоре изчезна. Колкото по-надолу отивах, толкова по-горещо и по-тъмно ставаше, докато отново стигнах дъното на ямата и видях входа на ада или портите, както ги наричам. Осъзнавах, че онова същество ме посрещна.

Помъчих се да забавя спускането си – уж плавах надолу, а пък имаше някаква сила, която ме влачеше все по-надолу. Онова същество ме хвана за ръката. После гласът заговори отново – беше мъжки глас на чужд език. Не разбрах какво каза, но когато заговори, цялото място се разтресе. Съществото ме пусна. Беше като всмукване откъм гърба ми. Изобщо не се обръщах наоколо, просто доплавах обратно до сенките на тъмнината. В този миг бях дръпнат с главата напред. Видях светлините на земята над мен, преди да изляза от ямата. Единствената разлика този път беше, че когато се изкачих горе, се намерих при краката на леглото. Първият път се появи на верандата. Този път изникнах направо до леглото си. Останах там за секунда. Можех да видя тялото си на леглото. Виждах баба си, която седеше там и ме държеше в ръцете си. Скочих от края на леглото в тялото си през устата. Когато се върнах в моето тяло, можех да общувам с баба. Казах и: “Бабо, аз ще си отида отново и този път няма да се върна”. Тя отново каза: “Сине, мислех, че вече няма да се върнеш”.

“Бабо, къде е дядо? Искам да се сбогувам с него”.

“Сине, знаеш, че дядо ти слезе до източната част на града да си събира наемите от къщите”.

“О, казах – сега си спомням. Просто забравих за момент”.

После прибавих: “Бабо, кажи сбогом на дядо. Никога не съм знаел какво е да имаш баща. За мен той замести татко. Даде ми дом, когато нямах такъв. Кажи му, че му благодаря, че го обичам и му казвам сбогом”.

След като оставих вест за единствената ми сестра, най-голямата между нас, и за най-големият ми брат, попитах: “Къде е Пат?” Пат беше малкото ми 9-годишно братче.

Баба каза: “А-а, той изтича до съседите да извика доктора отново”. Оставих послание за всеки един от тях и сърцето ми спря за трети път.

За трети път кръвообращението ми спря. Отново усетих внезапното вцепеняване на пръстите на краката си, а после на краката, глезените, коленете, бедрата, стомаха и сърцето ми, които умираха – аз изскочих от тялото си и започнах да се спускам.

Дотогава си мислех: “Това не се случва на мен. Това е просто халюцинация. Не може да бъде истина!”

Но сега си помислих: “Това е за трети път. Сега вече няма да се върна!” Тъмнината ме обви, по-тъмна от всяка нощ, която човек е виждал. Библията говори за мъже и жени, които ще бъдат хвърляни във “външната тъмнина”, където ще бъде “плач и скърцане със зъби” (Матей 8:12).

Извиках в тъмнината: “Боже! Аз принадлежа към църквата! Кръстен съм във вода” (Всъщност аз му казвах: “Не трябва да вървя в тази посока, това не е правилната посока!”) Чаках отговор, но само ехото на собствения ми глас проехтя в тъмнината. Втори път извиках малко по-силно: “Боже, аз принадлежа към църквата! Кръстен съм във вода!” Чаках отговор, но само ехото на собствения ми глас ехтеше през тъмнината. Ако извикам пред църквата така, както изкрещях третия път, те биха изгубили ума и дума от страх. И въпреки това, ако съм сигурен, че това ще ги изплаши от ада и ще ги насочи към небето, ще го направя. Категорично ще го направя! Буквално крещях: “БОЖЕ! БОЖЕ! АЗ ПРИНАДЛЕЖА КЪМ ЦЪРКВАТА! КРЪСТЕН СЪМ ВЪВ ВОДА!” Но виждате ли, въпреки че кръщението във вода е правилно, въпреки че принадлеженето към църква е правилно, нужно е много повече от това, за да избегнеш ада и да отидеш на небето!

А всичко, което чувах бе само ехото на собствения ми глас, което ехтеше в тъмнината.

Отново стигнах дъното на ямата. Отново усетих как горещината ме удари в лицето. Отново приближих портите на ада. Съществуто ме хвана за ръката. Възнамерявах да се отбранявам, ако можех, за да не вляза в ада. Успях само да забавя спускането си за миг надолу, то сграбчи ръката ми.

Благодаря на Бога, че гласът проговори. Не зная кой беше – не виждах никого – просто чух гласа. Не зная какво каза, но каквото и да бе то, мястото се разтресе и съществуто пусна ръката ми. Беше като всмукване откъм гърба, което ме дръпна назад, далеч от входа на ада, докато се озовах в сенките. Тогава бях изхвърлен нагоре с главата напред.

Докато се изкачвах в тъмнината, започнах да се моля. Духът ми или човекът, който живее в моето физическо тяло, е вечен, духовен човек. Започнах да се моля: “О, Боже! Идвам при Тебе в името на Господа Исуса Христа, моля Те да ми простиш греховете и да ме очистиш от всички тях.” Появих се отстрани на леглото си. Разликата между трите преживявания беше, че първият път се изкачих откъм верандата, втория път – до краката на леглото, а третия път – точно отстрани на леглото и скочих в тялото си. Когато влязох в тялото си, физическият ми глас пое молитвата ми точно по средата на изречението. Молех се от духа си, а физическият ми глас пое молитвата и продължи да се моли.

Това се случи през 1933 г. Тогава нямаше много автомобили както днес; бе по време на рецесията! Казаха ми, че между мен и майка ми, която се молела толкова високо, уличното движение спряло до две пресечки от едната и другата страна на къщата ни.

Искам да знаете, че се чувствах сякаш два тона товар падна от гърдите ми. Вътре в себе си усетих мир. Погледнах дядовия часовник на полицата – показваше 7:40 ч. на 22 април 1933 г. в южната спалня и от тогава съм спасен.“

ОСТАВИ ГРИЖИТЕ СИ НА БОГА

Когато се новоражда Кенет Хегин преоткрива Библията. Казва на Бог, че ще изпълнява всичко, което прочете. Започва с Новия Завет и първата пречка е да се откаже да се притеснява и да остави грижите си на Бога - Матей 6:34.

„На сутринта след като стоях новороден, помолих да ми донесат Библията. Бях благословен само като погледнах корицата, където е написано „Свята Библия”. Тогава погледнах вътре. Бях благословен само, когато прочетох съдържанието. О , когато си новороден, това става живо и ново за теб!

В Библейското училище бяхме учили да пеем книгите от Библията, но това не значеше нищо за нас. Сега бях новороден. Прочетох имената на Стария и Новия завет. Благословен да е Бог! Когато започнеш да ги казваш от духа си, те означават нещо. Бях благословен само като прочетох книгите на Библията.

Докторът наскоро бе ме предупредил: „Можеш да си отидеш всяка минута”, затова си помислих: ”Ще започна с Новия Завет, щом времето ми е ограничено”. Ще навляза тук бързо и открива това, което ми принадлежи.

Отворих на Матей. Тогава се помолих: „Господи, преди да започна да чета, обещавам Ти това: “Аз правя този завет с Теб – няма да се съмнявам за нищо, което прочита в Твоето Слово. И в момента, в който го прочита и разбере , ще го практикувам.” Когато достигнах до Матей 6 гл. И прочетох този 34-ти стих: ”Не мислете за утрото, защото утрото ще се погрижи за нещата само. Достатъчно е за деня злото”. Четях от Новия Завет, защото бе по-лесно и по-лесно за мен, за да придържам. Имаше малка забележка долу на страницата. Тя ме прати във Филипяни 4:6 - „Не се безпокойте за нищо, но относно всяко нещо с молитва и молба изказвайте исканията си на Бога с благодарение.” Това също ме прати при 1 Петрово 5:7 - “Възложете всяка ваша грижа на Него, защото Той се грижи за вас”. Тогава този, който е писал забележките казва: „Бог не иска да се безпокоите или тревожите за нищо”.

Бях младеж само на 15 години (това бе малко преди 16-тия ми рожден ден). Ти говориш за безпокойство – аз бях научен да се безпокоя от времето когато бях малко дете. Моята майка и баба бяха световни шампиони по безпокойство и аз се бях научил да се безпокоя от тях.

Но аз само бях обещал на Бога: ”Ще практикувам това, което разбира в Твоето Слово“. Библията е била всичката светлина, радост и благословение за мен. Но когато продължих в Матей, стана тъмно, без радост, без благословение, без реалност. Спрях да проверя. Попитах себе си: „Какво не е в ред тук? Матей 6 гл. Продължаваше да изниква „Ти каза, че ще практикуваш, това което чуеш и разбираш.”

Скъпи Господи, - казах аз - ако човек трябва да живее както казва Матей 6 гл., аз никога не мога да го сторя. Аз не мога да го сторя. Аз не мога да живея без да се безпокоя. Това е повече чест от мен, както ръцете ми и нозете ме.!”

Продължих да чета, но нищо не извлякох от това. Беше 23 април 1933 г. И продължих до 4 юли докато можах да извлека нещо от 6 гл. на Матей.

Няма полза да продължаваш да четеш Библията, ако това не е радост и трепет за твоя дух. Нужно е да се върнеш там, където си спрял да ходиш в светлината, да започнеш да ходиш в светлината и ще бъде отново светлина за теб.

Никога не ще забравя 4 юли. През целия ден имах съжалителна забава. През целия ден плаках. Сигурен бях, че не можех да сторя това, което казваше Матей 6 гл.

„Господи - оплаках се аз, - ако трябва да живеем така, – ако трябва да живеем без да се безпокоим, аз трябва да се отказвам още сега. Никога не ще го сторя като християнин!”

Съжалявах себе си. Не можех да живея така , както казваше Библията и освен това, аз умирах. И исках да обвиня Бога за всичко това.

Казах : „Господи, Ти не си постъпил правилно с мен! Аз съм само на 15 години и трябва да умира, така каза докторът. Ти знаеш, че аз страдам през целия си живот. Бях се родил преждевременно с деформирано сърце.”

Тогава казах: „Погледни този и този (казах името на едно момче, което започна училище заедно с мен. Той живееше през няколко блока.) Той носи хубави дрехи, има пари в джоба си. Има и здраве - и аз знам откъде има парите. Те не могат да правят така - това е незаконно, те играят комар на гърба на аптеката. Той ги примамва. А е още юноша – това е незаконно, но вземат парите на юношите както на възрастните. Без значение какво печели той връща парите, защото работи за тях. И Ти знаеш, другите момчета губят всичките си пари. Той е „примамка” както ги наричат. Затова има пари, има дрехи, има здраве – аз никога не съм бил така подъл като него!”

„Ти знаеш Господи, аз винаги съм бил добър. Разбира се, тъй като съм бил болен не съм можел да правя много зло, но аз никога не съм бил така лош като него!”

Тогава казах: „Ето този и този (казах името на момчето, което живееше в края на нашия град, с което започнахме училище) той има пари. Той има нови дрехи .Той дори има автомобил!” (Братко, за юноша да има автомобил през 1933! Човек беше щастливец да има велосипед в онези дни.

И той кара почти нов автомобил – аз знам от къде има пари! Брат му продава незаконно спиртни питиета. А аз никога не бях така подъл като него!”

Аз казах на Господа за тези други хора, посочвайки Му, че аз не продавах незаконно спиртни питиета, че не играя комар: “ И Ти знаеш аз – аз никога не съм бил така лош както някои от тези. А аз нямам никакви добри дрехи. Нямам здраве. И трябва да умира. А Ти си бил по-добър към тях – въпреки, че са подли – отколкото си бил към мен. Бедният аз!” И започвах да плача по-силно.

Продължих: „И сега аз съм спасен – новороден и трябва да спра да се безпокоя, а аз зная, че не мога.”

Безпокоях се до смърт, опитвайки се да си представя какво не беше в ред с мен. Представете си, че имаш всяка болест на света.

Докторите са ми казали, че има много повече болни хора в болниците, в умствените учреждения и вече мъртви, отколкото при всеки друг случай. Безпокойството ще те убие. (Гютюнът ще те убие само наполовина и ти ще вонииш докато умираш, но безпокойството ще те убие.)

Каква борба имах през този 4 юли. В 6 часа майка ми беше отново до леглото ми, опитвайки се да ме утеши.

Казах : „Майко, ако ти само искаш да живееш, ще помогне ли това? Искам да кажа – само ако искаш да живееш?”

Тя каза: „Е, това е около 50 % от битката”.

Аз направих малко нагласяване вътре в мен и казах: „Е, добре сега съм направил 50%. Ще оставя това настрана и ще работя с другите 50%”.

Минутата , в която казах това , нещо вътре в мен каза: „Матей 6 гл.” Знаех какво искаше Той да ми каже.

Отворих на Матей същата глава и я прочетох. След като свърших 34 стих казах: „Добре ,Господи. Прости ми. Разкайвам се. Разкайвам се за безпокойството. И аз Ти обещавам този ден , че никога няма да се безпокоя докато живея. Обещавам ти този ден, че никога няма да се обезкуражавам отново. Обещавам ти този ден, че никога няма да бъда унил”.

Започнах да практикувам това като юноша. По-лесно е да започнеш рано в живота, по-трудно е когато си по-възрастен, защото си вървял по някакъв път много години. Сега е по-лесно за мен. Отпърво ми беше трудно, но аз отказах да се безпокоя. Тогава аз не знаех за Божественото изцеление не бях навлязъл достатъчно в Библията все още не бях достигнал до Марк 11:23, 34, така че аз наистина не знаех че мога да бъда изцелен.

Все още бях в същото физическо състояние. Все още изглеждаше като че ще умра. Не само ,че бях на легло, но всеки ден имах от три до пет сърдечни атаки. Сърцето ми спираше и аз мислех, че никога не ще започне отново да бие. Борех се да живея с всяка фибра на своето същество. Бях излющил всичкия лак на леглото си, до голо дърво, само като се държах. Ти се държиш за всичко което имаш, за да останеш тук.

Точно по средата на една от тези атаки, се освободих. Предадох всичко на Господа, паднах на възглавницата си и казах: ”Във всеки случай аз зная къде отивам”. Никога не съм имал повече проблеми със страха. Все още имах атаки, но те не ме безпокояха. Бях възложил тази грижа на Господа.

Така започнах да живея по този начин. Никога не бях прочел книга на тази тема, само видях това в Библията“.

Когато се новородил изпитвал голям глад за Библията. Инстинктивно разбирал, че изцелението му е там вътре - в Библията. Нещо вътре в мен ми каза: “Всичко е там, вътре - в Библията“. И понякога вярващи хора му казвали, да не четете толкова много Библията, а да прочете и нещо друго, защото ще си изгуби ума.

Веднъж един лекар дошъл, попитал го как е, четете ли нещо. И Кенет Хегин, казал, че четете Библията. “Ами нещо друго четеш ли?“ - попитал лекарят. “Нямам време“ - отговорил Кенет Хегин, което било странно за момче приковано на легло 24 часа. “Ами, каубойски разкази нечетеш ли?“ - попитал загрижено лекарят. “Нямам време“ - отново отговорил Кенет Хегин. “Чел ли си вестник?“ - “Не сър, нямам време.“ “Ако не четеш нещо друго ще станеш фанатик“

16 август 1933 г. В Божията Слава

“Четири месеца след като се новородих, на 16 август 1933 г., четири дни преди 16-я ми рожден ден – беше сряда – умирах. Имах твърде много опит в това отношение, за да не знам.

Бяха ме преместили в северната спалня.

Малкият ми брат, 9-годишен, беше до мен, защото не трябваше да бъде оставян сам. Бях много слаб. Температурата стигнала до 420 С в онзи ден. През 1933 нямаше никакви климатични инсталации. Някои хора имаха само вентилатор, който да раздвижва въздуха наоколо, но ние няхаме дори и такъв. Всички врати и прозорци бяха отворени и въпреки това тялото ми беше много студено. В 1 часа температурата беше вече над 370 С и достигна връхната си точка 420 С някъде към 3 часа, а тялото ми бе все така студено, та ме увиха в одеяло. Извадиха всички грейки и нагрети тухли, увиха ги и ги наредиха около мен, опитвайки се да ме стоплят.

В 1:30 ч. следобед на 16 август 1933 г. смъртта дойде и се вкопчи в мен. Казах на малкия си брат: “Тичай и доведи бързо мама! Искам да и кажа сбогом”.

Той изхвъркна от стаята. Когато излезе, цялата стая се озари от Божията слава. (Библията казва в 7-ма глава на Деяния на апостолите, че когато хвърляха камъни по Стефан, той видя Божията слава и Исус, стоящ отдясно на Отца. Ако се върнем към Стария завет, за да научим как се споменава за Божията слава, ще открием, че тя се появява многократно като облак – бял, светъл и блестящ).

Цялата стая се изпълни с тази ярка светлина, по-светла от слънчевите лъчи върху снега, а знаете колко ослепителни са те. И аз влязох в тази слава. Напуснах тялото си и се издигнах. Отидох там, където трябваше да бъде върха на къщата, погледнах обратно в стаята и видях тялото ми да лежи на леглото, очите ми застинаха, а устата ми отворена в смъртно изражение.

Видях майка да се навежда над мен и да взема ръката ми в своите ръце. И чух глас да говори на английски, но не видях нищо. Винаги си мисля, че това беше Исус, тъй-като беше мъжки глас.

Той каза: “Върни се! Върни се! Върни се на земята! Твоята работа не е свършена!”

Аз се спуснах надолу и се върнах в стаята. Като се пъгнах обратно в тялото си, казах на мама, която държеше ръката ми в своите ръце: “Мамо! Няма да умра сега!” Тя си мислела, че искам да кажа, че няма да умра в този момент. А аз исках да кажа, че изобщо нямаше да умирам скоро – щях да изживея моя живот и да работя за Бога. (Една година по-късно бях изцелен тъй-като действях по Божието слово с вяра.)

Когато преминеш във вечността, понятието време там не съществува. В продължение на много години не казах никому за тези мои преживявания. За мен те бяха твърде свети, за да ги разказвам. Но след като бях в служение около 15 години – започнах като баптистки проповедник – Господ започна да ми говори: “Кажим им!” И аз започнах да правя това, което Той ми казваше.

Майка ми бе чувала да говоря за отиването ми до ада, но никога не беше чувала да описвам другото преживяване – отиването в славата. Малко преди да отиде завинаги при Господа на 80-годишна възраст, тя слушала мое поучение по радиото. Поучавах за това “Какво означава да вярваме със сърцето си”, говорех за вътрешния и външния човек и казвах, че да вярваш със сърцето си означава да вярваш с твоя дух – вътрешния човек. За да илюстрирам това поучение, разказах преживяването си със славата. При следващото ми посещение при майка, тя каза: “Сине, никога не бях чувала за това, преди да те слушам по радиото. Но, прибави тя, има нещо повече от това, което знаеш. Нека да ти разкажа от моя страна и от страна на баба ти”.

Тя продължи: “както го разказваш, излиза, че си бил в славата, като че ли за секунди. Всъщност ти беше там повече от 10 минути. Пат тичаше към кухнята и викаше: “Мамо! Мамо! Бабо! Бабо! Кен умира!” Аз бях най-близо до стаята ти и изтичах от кухнята през хола и трапезарията към спалнята ти, но не можах да вляза!”

“Вратата беше отворена, но аз не можах да вляза. Стаята изглеждаше като че ли пълна с нещо. Почувствах присъствието на Бога – Неговата Слава – така че се върнах на масата в трапезарията и наведох глава в молитва”. (Мама не е могла да види вътре, защото беше спяла от детството ми).

Разказът на баба Дрейк (70-годишна по това време) беше, че тя изтичала след мама. Опитала се да влезе през тази слава и отскочила назад като от гумена топка. Тогава тя се върнала до средата на трапезарията, затичала се към стаята ми и отново

отскочила. Върнала до стената на трапезарията, опряла гръб на нея, засилила се през стаята, но не могла да влезе през отворената врата.

“Тогава почти напълно изтощена, тя се облегна на рамката на вратата и каза: `Защо, Лили? Нищо не разбирам. Стаята е пълна с нещо като мъгла или бял облак! Не мога да видя леглото. Не мога да видя Кенет. Не мога да видя вътре в стаята и не мога да вляза там!’”

Мама продължи: “Казах й: По-добре е просто да почакаме. Стоях там с наведена глава, като се молех в продължение на 10 минути до отворената врата, но баба ти още не можеше да види нищо в стаята. Най-накрая тя каза: `Лили, вдига се, облакът се вдига’”.

“Беше като вдигаща се мъгла. Тя можеше да надзърне малко навътре в стаята, после малко повече. Но не смеехме да влезем, докато това нещо не се изпари докрай”.

Баба е могла да го види с физическите си очи. Тя стояла до вратата и когато каза: “Всичко се вдигна”, мама изтичала през вратата.

Тя каза: “Наведох се над тебе и взех ръката ти в моята, а ти си беше отишъл. И горе долу в този момент ти каза: `Мамо, няма да умра сега’”

От тогава никога не съжалявам християни, които умират, независимо дали са млади, на средна възраст или стари. Да, знам че изцелението ни принадлежи, но все някога всички ние ще си отидем у дома. Никога не ги съжалявам, защото знам къде отиват.

О, съвсем различно е обаче за тези, които не познават Господа!“

Битка за изцеление Марк 11:23-24

След като се новородил Кенет Хегин всяка вечер хвалил Бога, за това че не е отишъл в ада. Лекували го няколко доктора. Единият от тях д-р Ес, който бил практикувал в световно известна Моа клиника му казал, че в медицината няма случай при който човек болен с неговата болест да е преминал 16 години. И така малко преди 16-я си рожден ден Кенет Хегин легнал на легло, прикован и почти напълно парализиран в продължение на 13 седмици, от който 9 седмици бил в безсъзнание. На три пъти по две седмици и веднъж цели три седмици бил в безсъзнание.

Когато бил в съзнание ,сутрешните часове можел да чува и съвсем леко да говори, но при вълнение само боботел и нищо не му се разбирало. Веднъж, идвайки в съзнание д-р Робъртсън, който бил член на неговата църква, му казал, че предпочитал да казва на пациентите истината и че ще е откровен с него. Казал, че може да си отиде всеки момент. Че неговото сърце не само е деформирано , но и белите дробове и всичко в гръдния му кош е деформирано. Освен това и кръвта му е болна. Така, че и сърцето му да е здраво и гръдният му кош да е здрав, само болестта на кръвта – (белите кръвни телца изяждали червените по-бързо отколкото медицината може да се намеси), - пак ще умре, затова нека се приготви и да бъде готов.

Така, че когато Кенет Хегин прочел Марк 11:23-24 дяволът му казал в ума, че това се отнася за духовните неща, не е за здраве, нито за финанси. И Кенет Хегин му повярвал. Но вътре в себе си знаел, интуитивно, дълбоко, че той не трябва да умира, че може да бъде изцелен и че всичко, от което има нужда е вътре в Библията.

Но той бил в голяма зависимост от доктрината на неговата баптистка църква. Той вярвал само на баптистите и вярвал, че Исус Христос и апостолите са били баптисти. А в неговата църква не вярвали в изцелението. За болните се молили с думите - "Господи да бъде твоята воля" и излизало, че ако е Божията воля да живее - да живее, а ако не е - да умре.

Той четял Марк 11:23-24 и прочитал - „Всичко, което поискате“ и казал: „Господи, ако сега умра никога не съм живял наистина! И нещо в него му казал и му дошла тази идея, ако този стих, значи това, което пише, „то аз ще стана от това легло“.

Затова той много искал неговият пастир да дойде и да му каже вярно ли е Словото от Марк 11:23-24 или наистина се отнася само за духовни неща. И така той изпратил баба си да извика пастира си д-р Сий. Пастирът казал, че близките три дни е зает, но в четвъртък сутринта ще дойде. Но той така и не дошъл. Кенет Хегин го чакал с голямо нетърпение, но когато не дошъл три дни и нощи плакал. Но изглежда Господ Исус го пазел от пастирите, защото когато след време изцерен, отишъл да свидетелства в църквата си за своето изцеление и д-р Робъртсън свидетелствал, пастирът му д-р Сий казал, че многото лежане е афектирало ума му..

Повикали и друг пастир, но и той не дошъл. Тогава повикали трети, който не бил баптист и той дошъл. Кенет Хегин го чакал с голямо нетърпение и много се развълнувал, когато чул че влиза в къщата и в стаята му. Но поради вълнението си не могъл да зададе въпроса си на пастира относно Марк 11:23-24 и само боботел. А пастирът започнал да го опява с професионален акцент - "Не бой се момче, още малко време и ще отидеш на Небето..." Така този пастир угасил последната надежда и той повярвал и чакал да умре. Сълзи се стичали по лицето му.

Дошъл ноември, времето захладяло и състоянието му малко се подобрило, дотолкова че му слагали две възглавници и Библията пред него, за да я чете. И бил в състояние да я чете около час. Но му трябвали 20 минути, за да може да прелисти две, три страница.

Ноември 1933 година

"Четях Марк, историята с жената с кръвотечението и че Исус каза -Вярата ти те спаси, твоята вяра те изцери. И аз започнах да разсъждавам и вътре в себе си чух глас (това е гласът на вашия дух, вашата съвест, Святият Дух живее във вашия дух и той взима думи от Святия Дух) и чух:

- Ти забеляза ли, че когато тя получи изцеление, Исус каза - Твоята вяра те изцери.

Това беше първото откровение, което получих за вярата.

Трябваша ми десет минути, за да мога да прехвърля страницата и да го прочета. Това дойде като откровение в мен.

- А ти чул ли си някой някога да проповядва, че вярата е свършила?

И аз започнах да разсъждавам, не никой не е казал, че вярата е свършила.
- И няма и да чуеш, защото ако вярата свърши няма да има църкви, няма да има християни, никой няма да се спасява, нито ще има спасени, защото Ефесяни 2:8 казва,

че чрез вяра се спасяваме: "Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога;"

И аз казах:

- Точно така, ако вярата е свършила нямаше да има църква. И той каза:

- Ако нейната вяра можеше да я изцели и твоята вяра може да те изцели. И тогава аз получих вяра, че мога да получа изцеление чрез моята вяра. И ако някой дойдеше в стаята ми с безболна бухалка и ми кажеше -Ще те бия и убия до тогава до като не кжеш, че не вярваш в изцелението си, то аз щях да кажа - Биите ме, убиите ме, но аз вярвам, че моята вяра може да ме изцери. Но аз тогава не бях изцереен, не знаех как да освободя вярата си.

Ние просто се затрудняваме от просатота на това. месеца минаха от времето, когаот чух, че моята вяра може да ме изцери до изцелението ми.

Марк11:23-24 бяха моите настолни стихове. Една нощ цяла нощ цитирах тези стихове, и други нощи също непрекъснато цитирах тези стихове".

Тогава казал на Бога:

„Господи, опитах се да накарам моя пастир да дойде - той не дойде, и Ремранд Ес - също не успя да дойде, другият пастир дойде, но според това което той каза, той не вярва да има каквато и да е надежда в това. Знаеш ли какво ще направя - ще Те хвана в Словото Ти. Ще повярвам, че Ти Си казал това което Си имал в предвид и Си казал това, което Си имал в предвид. И ще стана от това легло и Господи, ако не стана от това легло това ще е, защото Ти Си излъгал и аз ще трябва да изхвърля тази Библия, да я изхвърля във боклука, не трябваше да бъде принтирана въобще и отпечатана, ако е лъжа. (Но той знаел, че Библията не е лъжа.)

В ума си бях останал така 9 месеца, защото не знаех как да освободя вярата си. Сега вече можете да го направите, толкова е лесно, но тогава няхах учител, не можех да измисля, как да задвижа вярата си. Знаех, че Той каза - Когато се помолите вярвайте, че сте го получили и ще го имате, но тогава, без да осъзнавам бях заменил вярата в ума с вярата в сърцето.

Така че аз винаги бях благословен когато се молах. Така, че аз се помолвах и изпитвах екстаз и бях благословен, защото се почувствах по-добре духовно и в това състояние на екстаз и благословение аз базирах вярата си на това, което почувствах и казвах: - Е вярвам, че съм изцелен, понеже се чувствах по-добре духовно, но тогава проверявах сърцето ми и то не беше правилно, и тялото ми все още беше парализирано, особено от кръста надолу никакво чувство, мъртво и аз започвах да плача, защото си мислех, че съм повярвал“.

ИЗЦЕРЕНИЕТО

8 часа сутринта втората седмица на август 1934 г.

Сутринта майка му го изкъпала и го оставила на две възглавници повдигнат и Библията отворена на Марк 11:23-24.

„Аз бях цитирал този стих хиляди пъти, като се опитвах да разбера, как да работи за мен. Така, че го прочетох отново, нависоко във стаята: “Затова ви казвам

всичко, което поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще го имате“ И аз се помолих и казах - Скъпи Господи Исусе Ти каза точно тук, когато беше на земята - каквото искате - аз искам здраво тяло. Ти каза, когато се помолите вярвайте и аз се помолих и вярвах. Сега, ако ти стоеше тук до леглото ми във физическо тяло и протегнеш ръката Си и хванеш ръката ми, както прави майка ми и ме погледнеш в лицето и ми кажеш - „Синко, проблемът е че ти невярваш“, аз ще трябва да ти кажа скъпи Господи Исусе - “Лъжеш, аз определено вярвам“ и когато казах това Той ми проговори.

Господ ни говори чрез Словото Си ,но Той ни говори и чрез Духа Си. Духът Му беше в мен и аз чух тези думи вътре във мен, в духа ми, долу тук.

Той ми каза:

- Ти определено вярваш,наистина,според колкото знаеш.

Това беше едно от най-великите откровения, които бях получавал относно вяра. Ти не можеш да повярваш извън това което знаеш.

Това не значи ли, че не вярвам достатъчно - да защото не знам достатъчно. Това значи,че ако трябва да вярвам повече, трябва да знам повече. Много хора се молят за повече вяра. Не се нуждаем от повече вяра, а от повече знание. Вярата идва от знанието.

Вярата е това ,което акомпанира знанието. Не се изисква никакво усърдие от интелекта на човек да бъде спасен.

И Духът на Бог продължил:

- Тази последна част, върви заедно с целият стих.

Аз цитирах – „желаеш, молиш се вярваш“ - две трети от стиха и Божият Дух му цитирал - “И ще имате тези неща“.

И изведнъж аз го видях и започнах да казвам високо в стаята - виждам го, виждам го, виждам го.

Не само видях какво трябваше да направя, но и видях къде съм пропускал.

Той ми каза:

- Когато ти се молиш и вярваш,че ще получиш-това е твоята работа.

И аз си казах: - значи, аз трябва да вярвам, че съм получил, докато все още лежа тук парализиран. Докато аз лежа тук на леглото, сърцето ми все още не биеше правилно, но аз трябваше да вярвам, че съм получил изцеление за тялото си. Кръвта ми може все още да бъде с цвят на портокал, но аз трябвам,че съм получил, не че ще получа, а че съм получил изцеление за моята болест, кръвна болест.

Той каза, че ако аз вярвам, че съм го получил, Той ще направи така, че да го получа наистина.

Сега, аз не очаквах наистина да стане толкова бързо, но определено очаквах да стане.

Моята част беше да вярвам,че съм го получил и Неговата чест беше да стане така, че да стане.

Не е моята част да направя така, че да стане, моята част е да вярвам, че съм го получил, а Неговата част е да направи така, че да стане.

Така че аз започнах да казвам високо на глас докато лежах:

- Аз вярвам, че получавам изцеление за моето сърце, аз вярвам че получавам (никога не бях чувал някой да го прави - помислих си че съм намерил нещо в Библията, за което никой друг не знае нищо), аз вярвам, че получавам изцеление за парализата, аз вярвам че получавам изцеление за неизличимата кръвна болест, аз повярвам че получавам изцеление от главата до петите,

Дяволът няма да ви пусне толкова лесно, той ще се бие за всеки сантиметър, за всеки половин сантиметър по пътя докато стигнете, всеки една четвърт от сантиметъра, 1/16, 1/32 от сантиметъра.

Моментално имаше глас, тук отгоре, който говореше на главата ми и ми казваше - Сега ти изглеждаш много смешно, казваш, че си християнин, а вече започна да лъжеш.

Аз моментално казах на глас

- Не съм излъгал.

Този глас отново проговори и каза

- Да, излъга! Ти каза, че си изцерен, а ти всъщност не си.

Погледни тялото си, все още си парализиран, почувствай сърцето си. Аз казах-

- Хей, слушай - не съм излъгал.

- Да, излъга. Не знаеш ли че се казва в Откровение, че всички лъжци имат дела си в огненото езеро, което гори с огън и жупел, а ти излъга. Ти каза, че си изцерен, а всъщност не си. Погледни тялото си, почувствай сърцето си

Аз казах :

- Мистър дявол, я почакай да чуеш какво ще ти кажа. Не съм лъжец. Ти си лъжец. Ти си лъжец, защото Исус каза, че ти си лъжец. Това го знам. Така, че лъжец сега слушай - Не съм казал, че съм изцерен защото изглеждам по-добре, не съм казал нищо за това как се чувствам (Някъде в Библията да сте прочели, ние вярваме в това което виждаме. Някъде в Библията да сте прочели - ние ходим чрез чувства) Ако казвах, че съм изцерен, защото изглеждам така - бих излъгал наистина. Не съм казал нищо за това дали съм почувствал или видял. Аз казах, че вярвам че съм получил изцерението си. Сега, ако не можеш да четеш дяволе, аз ще ти го прочета и му го прочетох. Исус го каза. Ако искаш да спориш за това отивай да спориш с Него, не спори с мен, аз не съм го казал, аз просто го вярвам.

И тогава получих подтик да започна да хваля Бог. Не можех да вдигна ръцете си, всичко което можех да направя като лежах по гръб на тези две възглавници е да сложа лактите си на края на леглото и леко да ги повдигна и започнах да казвам:

- Слава на Бог, Слава на Бог, благодаря Ти Исусе, вярвам че получавам изцерението си, Слава на Бог, според Марк 11:24 аз вярвам, че съм получил изцерението си, Слава на Бог, благодаря Ти Господи, благодаря Ти Исусе.

Никога не бях чувал някой да прави така, но имах подтик да го направя. Духът на Бог винаги ще ви води правилно. И тогава Той вътре в мен ми каза-

- Сега ти вярваш, че си здрав.

Аз казах - Да, определено вярвам, че съм здрав.

И този вътрешен глас ми каза-

- Стани тогава, е хората трябва да са станали вече, десет и половина сутринта е.

Сега, аз имах още една битка между умът и сърцето си. Когато ходите чрез умът си дяволът ще ви бичува всеки път. Когато дяволът ви държи в арената на разума, тогава той ще ви побеждава при всяка една битка. Но ако вие го държите на арената на вярата, вие ще го победите във всяка една битка.

Аз бях парализиран човек и знаех, че такъв човек не може да стане и да ходи, но Той ми каза - "Ставай".

Така, че аз се опитах колкото можех да се избутам най-накрая докато можех да седна на леглото. След това хванах единият си крак с двете си ръце и се опитах да го измъкна, опипах прасеца си, бях като скелет, измъкнах и другия крак и седнах там и се

опитам да се извърна така че краката ми да слязат надолу и те паднаха на пода, както падат няколко пъна-дървета. Ако аз бях чрез чувства аз определено можех да видя, че те са долу, но от кръста надолу, аз нечувствах абсолютно нищо. Тогава се опитам с ръцете си да се хвана за края на леглото, нямаше никакво доказателство за изцеление, бях сам в стаята. Така имах подтик да си вдигна ръцете, но знаех, че ако го направя краката ми няма да издържат и ще падна на пода. И така аз вдигнах едната си ръка и казах:

- Искам да провъзглася в присъствието на Всемогъщия Бог и Господ Исус Христос и Святият Дух и всичките святи ангели, които присъстват тук и искам да извикам също и дяволът, самия сатана, всичките демони и зли духове, че според Марк 11 глава 24 стих аз вярвам, че съм получил изцелението си.

Сега, когато аз казах това, аз усетих вече нещо. Усетих нещо което започна да слиза върху мен. Аз тогава разказах - 34 година още и не съм успял да подобря този израз, който използвах тогава, казах, че като че ли някой застана над мен и изля една кана с мед върху мен. Можех да усетя как ме удря във главата и как започва да тече надолу и беше толкова топло и аз можех да го усетя как то мина през главата ми и как мина през рамената ми и как слезе надолу по ръцете ми и накрая на пръстите ми и как отиде по-надолу по тялото ми и стигна под кръста ми и започнах да чувствам отново нещата да се възвръщат и след това стигна до краката ми, до пръстите ми и аз стоях прав с вдигнати ръце и хвалех Бог.

Божие Слово работи.

След изцелението си Кенет Хегин продължава да ходи на училище. Всеки ден, отивайки на училище се е молил Бог да му даде благоволение пред учителите и да стане 10 пъти по-добър ученик. До тогава той е би с добри оценки, но вследствие на молитвите си става пълен отличник и паметта му до толкова се усилва, че е в състояние да запамети всеки нов текст, които прочете само веднъж. Така, той е известен и с това, че е знаел големи части от Библията наизуст.

В СЛУЖЕНИЕ

Две години след изцелението си изнася първата си проповед като пастор на една малка църква общност в Roland, щата Тексас, 14 км от McKinney.

След това започна служението си като баптистки пастир. Първата година изхабил 4 чифта обувки от ходене и проповядване.

Постепенно започнал да се асоциира с проповедници от Фул Госпъл църкви, които също вярвали в изцелението.

ДУХОВНО КРЪЩЕНИЕ 1937 година

Ходейки по улицата на Тексас, вече проповядваш, полагащ ръце върху болни, които получавали изцеление, тихо си говорел с Бог, така, че ако сте били близо до него е можело да го чуете. И той разказвал на Бог, че в града има няколко баптистки пастири, които казват, че не е Библейско говоренето на езици.

Единият ръководел най-голямата баптистка църква в града, която била и най-голямата в света, другият втората по-големина в града. А третият, възрастен професор почти казал, че има говорене на езици. И питал Бог, кой е прав за кръщението със Святия Дух и за говоренето на езици, защото дори тези трима баптистки пастири имали различия. А и самият той планирал скоро да се запише в Баптистка семинария. И вътре в себе си чул Гласът на Бог, който го попитал, какво казва Деяния 2 гл. 37 и 38 стих. И Кенет Хегин знаел и цитирал стиховете.

„37. Като чува това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? 38. А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух.“

Тогава Господ го вкарал в „капан“, като го попитал какво казва Деяния 2 гл. 4 стих. И Кенет Хегин започнал да го цитира:

„4. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят.“

И прозрял, че ако има същото кръщение със същия Свят Дух, то ще започне да говори езици. Казва, че няколко пъти на молитвени събрания езикът му надобелявал и аха да започне да говори чужди езици, но тъй като не знаел какво става и се уплашвал, че може отново да се парализира и спирал да се моли и напускал молитвеното събрание.

Тези дни в града имало петдесетно Съживление и гост евангелизатор. Той и по-рано бил общувал с тях, защото намирали допирни точки относно изцелението. И се запътил към дома на пастиря. Пастирът и евангелизаторът го посрещнали на прага и когато пастирът чул за какво е дошъл му предложил да дойде вечерта на служба, а до тогава да търси Бога. Но Кенет Хегин казал, че защо да чака и без това няма да отнеме много време. Евангелизаторът разбрал, че е готов и сръгал пастира с лакът, така, че го поканили да влезе. Той влязъл в хола, коленичил по вътрешен подтик, вдигнал двете си ръце и казал на Господ, че е дошъл да приеме кръщението със Святия Дух и отново повторил пред Бога това което е чул от проповедници и това което Библията казва. И казал: “Сега чрез вяра приемам Святия Дух и сега Ти благодаря, че вече съм изпълнен със Святия Дух и така Свети Татко, очаквам да говоря на езици. Слава на Бога“.

Но се чувствал по-сух от всякога. Но изведнъж почувствал горещина в тялото си, все едно някой запалил огън в духа му и горещината се надигнала и достигнала гърлото му и започнал да вижда огъня и думите, които излизали и започнал да ги говори.

Всичко приключило за 8 минути - от влизането му в дома на пастира до получаването на говор на чужди езици.

СЪПРУГА 1938 година

През 1938 г. пастирувал в Тон Бий, Тексас, където срещнал бъдещата си съпруга. Имал нужда от „подходящ помощник“ и бил излизал няколко пъти с нея. По това време за молитвена стая използвал плевнята на един от неговите дякони. И така един ден се моли на езици за своето бъдеще на чужди езици, измолил бъдещето си, после измолил тълкуването и видял в Духа, че ще се ожени за нея и че ще имат две деца - момче и момиче.

Така молитвата на чужди езици бил инструмента, с които Бог му показал относно неговият брак и неговите деца.

1939 година

1939-40 във църквата във Феармесю, Тексас, скоро бях дошъл от баптистите при петдесетните. В неделя сутрин имахме събрание на вярващите и тогава не съм проповядвал повече от дузина пъти. В неделя сутрин казах на събранието: Предавам това събрание на Святия Дух, каквото ти е дал Святия Дух кажи го. Ако имаш песен от Святия Дух дай песен, ако Святия Дух ти е дал език, кажи го, ако ти е дал свидетелствай, свидетелствай.

И в тези събрания е имало уникално присъствие на Господ Свят Дух. По някога се случвало събраните да седят в благоговение час или два без да говорят, в свят страх и през това време бебетата и децата не е са помръждали, не са проплаквали. Присъствието на Бога изпълвало Храма. Ако някой невярващ влизал в събранието, сядал тихо и не след дълг започвал да се тресе и да се покаява. Имало индивидуално и групово танцуване под вдъхновението на Господ Свят Дух. Никая служба не приличала на друга. И вярващите получавали толкова много от Божието присъствие, че го носели месеци наред.

И така, сутрешните служби били преди всичко за вярващи, а вечерните били евангелизаторски. Кенет Хегин казвал на вярващите, че вечерните служби не са за тях, не да се покланят на Бога, не те да се благословят, защото те са били благословен сутринта, а са за невярващите. „Ние не сме заинтересовани да скачаме и да викаме, а да помогнем на спасените“.

Имали най-добрата музика в града и имали постоянно съживление. Неделя вечер имали повече грешници отколкото светии. Невярващите усещали Божието присъствие, покаявали се, изцелява ли се и получавали кръщение със Святия Дух.

1942 година

„През 1942 г., докато пастирувах в Източен Тексас, имах изпитание в тялото си. Не казах на никого за него, само на Господа. Молех се и вярвах, че Той ще ме изцели. След това отстоявах своята позиция. През нощта се събуждах с притеснителни симптоми в сърцето, ставах и се молех. Борих се с това нещо около шест седмици. Една нощ ми беше много трудно да заспя. Най-накрая, след като се помолих, задряхах и имах сън. Убеден съм, че Господ е говорил само четири пъти в живота ми чрез сънища, но сън като този не бе случайно съвпадение. Той беше от Господа. Когато се събудих, моментално разбрах какво означава. (Ако не разбереш веднага значението на един сън, забрави го.) В този сън изглеждаше, че аз и един друг служител се разхождаме по някакъв параден плац или игрище. И от двете ни страни имаше трибуни. Докато вървахме напред и си говорехме, мъжът подскочи и извика: "Виж!" Обърнах се и видях два яростни рикаещи лъва. Мъжът започна да бяга. Аз започнах да бягам с него. Тогава спрях и му казах, че сме твърде далеч от трибуните, за да излезем на безопасно място. Не бихме могли да избягаме от тези лъвовете. Спрях се напълно тих, обърнах се и се върнах, за да срещна лъвовете. Те тръгнаха към мен с оголени зъби, рикаещи. Треперех. Казах им: "Съпротивявам ви се в името на Исус. В името на Исус не можете да ме нараните". Просто стоях там. Те дотичаха до мен като две котенца, подушиха около глезените ми и накрая си тръгнаха весело, без да ми обръщат внимание. Тогава се събудих. Знаех точно какво Бог ми казваше. Стихът от 1 Петрово 5 дойде в мен. Там се казва: "Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата..." (ст. 8-9). Физическата битка, в която воювах, бе спечелена точно тогава. Симптомите изчезнаха моментално и аз бях здрав. Устоях позицията си. Не се предадох. Спечелих“.

Февруари 1943

„Няколко години преди изцерителното съживление започнало 1947 г. И продължило до 1958 - Бог ме раздвижи да се моля.

Не зная друг да се е молил, но съм сигурен, че е имало защото това е Божият начин, Божите неща първо се измолват.

Аз търсех Бога, защото в нашите служби имаше само езици и тълкувание. 1 Коринтяни говори за 9 дарби. Молих се почти всяка вечер по въпроса, през нощта ставах в 3-4 часа. През зимата се молих по час или два до печката. В три случая се намирах коленичейки пред канапето във всекидневната, без да зная кога съм отишъл там. Не се молих за нищо друго освен за дарбите на сила.

Не се молих Бог да използва само мен, защото предпочитах да използва някой друг. Мен ме интересуваше на хората да бъде помогнато, църквата да бъде разширена и славата да бъде дадена на Бога. Просто постоях в моето молене.

Един ден отидох в моя кабинет да си приготвя службата за неделя. Бях подтикнат да се моля толкова силно, че коленичих и се молих 5 часа, това е най-дългата молитва на езици, която съм имал.

Казах - Господи молил съм се за проявленията на Святия Дух и не зная как да се моля както трябва и за това се моля на езици в Святия Дух, разчитайки на Теб да го измоля, „да го измоля през“.

След 5 часа молитва от мен изригна един фонтан. Святият Дух ми даде слово на мъдрост. Аз си взех бележникът и го записах: "Февруари 1943 г., При края на Втората Световна Война ще дойде изцерително Съживление в Америка".

Някои християни казват - "Никога не получавам нищо от Бога". Зная, защото никога не стоиш в Божието присъствие достатъчно дълго, за да получиш нещо, когато е дошло, вече си си тръгнал.

Следващата година проповядвах това в Ралито на младите хора в Лон Вю Тексас, когато направих това публично обявяване на Божия план, Божията сила падна в събранието. Всеки проповедник изтича на олтара, всеки, които присъстваше и млад и стар падна на коленете си.

Съживлението започна през 1947 г. И имаше 120 служители сред тези, които бяха в Гласа на изцеление".

УЧИТЕЛ юни 1943 година

Юни 1943 г .в 3 часа след обед, четвъртък, бил в дом на пастир, бил си легнал, после станал, отишъл до кухнята, взел си чаша вода, изпил я, върнал се в стаята и точно когато влязъл вътре, "нещо слезе върху мен". Почувствал, че все едно дреха била хвърлена върху него, както когато Илия хвърлил кожуха си върху Елисей. "Нещо невидимо стоеше в тази стая, аз не го очаквах, аз просто си говорех на Бога, аз Му говоря през цялото време... Почувствах помазанието физически и влезе вътре в духа ми и тогава казах на висок глас: "Сега вече мога да получавам".

По това време имали в църквата вечерна молитва всяка сряда по два часа вечерта. Идвали само жени и той започнал един час да ги получава, нещо, което не правил преди, а вторият час продължавал в молитва. Чувствал по-голямо помазание от когато и да било. По-рано проповядвал силно динамично, разхождайки се по амвона, а сега стоял на едно място и поучавал и помазанието било толкова силно, че едва стоял на краката си. И без да рекламира тези събрания станали по-посещавани повече от неделните служби.

1947

Повратната точка в моя живот дойде, когато се помолих с тези молитви за себе си повече от хиляда пъти. В началото ги четях на глас, като започвах от първа глава. Персонализирах молитвата, като казвах "ме" там, където Павел казваше "ви".

Например, четейки Ефесяни 3:14-17, казвах: "Затова прекланям коленете си пред Отца [на моя Господ Исус Христос], от когото носи името всеки род на небесата и на земята, да ми даде според богатствата на славата Си да се утвърдя здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос в моето сърце..."

Прекарвах много време на колене, молейки се с тези две молитви на олтара в църквата в Източен Тексас, която пастирувах. Държах Библията си пред мен отворена

на тези молитви и се молах с тях за себе си по няколко пъти на ден. Понякога казвах на жена си, че отивам в църквата да се моля и не желая никой да ме безпокои, освен ако не е спешен случай. Понякога оставах в молитва два или три дена без прекъсване.

През зимата на 1947-48 г. прекарах около шест месеца, молейки се по този начин. И тогава се случи първото от нещата, за които се молах. Бях се молил за "дух на мъдрост и откровение" (Ефесяни 1:17) и духът на мъдрост и откровение започна да функционира! Започнах да виждам неща в Библията, които не бях виждал никога преди. Тя просто започна да се отваря пред мен.

През тези шест месеца аз напреднах в духовно израстване и в познаване на Словото повече, отколкото през 14-те години на служение и през 16-те години като християнин.

Това беше едно от най-големите духовни открития, които бях правил.

Казах на съпругата си: "Какво въобще съм проповядвал? Толкова невеж съм бил за Библията, че е чудо, че дяконите не са дошли и не са ми казали да се осъзная!"

Ако искаме да израснем, трябва да имаме този дух на мъдрост и откровение на Христос и Неговото слово. Той няма да ни бъде предаден от нашия интелект. Святият Дух трябва да ни го открие.

Хората често искат да знаят как да се молят за други християни. Ако започнеш да се молиш за тях с тези молитви от Ефесяни, ще видиш резултата в живота им. Предлагам ти да се молиш с тези молитви и за себе си.

Преди години се молах с тези молитви за един член на моето семейство по два пъти на ден - сутрин и вечер. Той отчаяно се нуждаеше от изцеление, но, изглежда, не можеше да разбере какво Библията поучава за божественото изцеление.

Когато се молах, аз слагах името на този човек в молитвата, там където преди слагах себе си. След 10 дена той ми писа: "Започвам да виждам неща, които никога преди не съм виждал." (В момента, в който станеш библейски, неща започват да се случват.)

Бе изненадващо да видя колко бързо се променяха познатите ми, когато започвах да се моля за тях според Писанието. (Бях се молил за някои от тях години наред, без да има резултат)

1948 година

Някъде през 1948г. Кенет Хегин пастирувал в най-добрата си църква, имал най-доброто си пастирско жилище, до тогава и семейството се хранело с най-добрата храна. Но чувствал, че нещо не е наред. Използва израза: "Все едно си миеш краката с чорапите". И въпреки, че всичко било наред той се задвижил в молитва и „малко пост“ - започнал да търси Бог.

След известно време Господ му проговорил в сърцето - "Аз не съм те призовал за пастир". Тъй като по онова време имало само две служения - на пастир и на евангелизатор, Кенет Хегин решил, че е призован за евангелизатор, и не попитал Исус, за какво всъщност го е призовал. И Кенет Хегин казва, че Исус е съвършен джентълмен и няма да те насили, да те прекъсне и няма да ти каже, ако ти не попиташ. А Кенет Хегин пропуснал да попита. И така напуснал църквата и отишъл „на полето“.

“Следствие на което колата му се амортизираща, доходите му спаднали и финансово всичко вървяло много зле. Тогава отново започнал да търси Господа и тогава Господ му казал, че го е призовал за учител. Кенет Хегин бил доста шокиран, защото си мислел, че никоя църква няма да го иска като учител, че всички искат евангелизаторски послания. Трудно се подчинил, всъщност, за да докаже на Исус, че грешил отделил една проповед с поучение на тема вяра. След поучението 5 зрели мъже излезли отпред, за да се покоят. А по онова време за две седмици съживителни събрания, ако излязат две семейства се смятало за успех. И оттогава при всяко поучение започнали да излизат много хора и да се покаяват.

"През 1950 г. чух глас от Небето, толкова реален, все едно ми говори човек: Той ми каза - Искам да научиш моя народ на вяра. Аз съм ти открил достатъчно от Словото и ти имаш вече достатъчно опит. Проповядвай, учи хората на вяра, това което Аз съм те научил."

1950 година Първо видение на Исус Христос

През 1950 година една Фул Госпъл църква в Рокуол, на 25 мили от Далас, Тексас, го поканила за гост говорител за две седмици, като проповядвал всяка вечер. Били опънали малка палатка, събиращо до 60 човека. Хората, които идвали били предимно фермери.

Втората събота - вечерта, било валяло непрекъснато и изобилно целия ден и се събрали 40 човека, с него включително. Съпругата му не дошла тази вечер.

Тъй като всички били вярващи той проповядвал поучение, след което казал - “Нека да се помолим“. Палатката на места прокапвала, така, че хората се събрали около една пейка и черга пред амвона, където било сухо. И тъй като нямало място за него, той решил да остане да се моли на амвона, като придърпал един съваем стол, отляво на амвона. Някои започнали да се молят на чужди езици. Докато коленичил се молил на езици, някъде около 40 минути чул глас на английски - “Ела тук горе“. Той мислел, че всички чуват този глас и решил, че някой иска да наруши събранието, и че пастирът ще се справи със ситуацията и продължил да се моли. Палатката не била висока и той си помислил, че на близката височината до самата палатка е застанал някой мъж и вика от там, като се опитва да наруши събранието. Чул гласът втори път и отново не реагирал. Но третият път думите били - “Ела тук горе, при трона на Бог“.

Той отворил очите си и погледнал нагоре, и вече виждал в Духа, не виждал палатката, а видял Господ Исус Христос, там където би трябвало да бъде върха на палатката. И все едно излетял, за да отиде до Него. И Господ му казал - “Нека отидем до Престола на Бог“. Нагоре двамата започнали да се издигат през облаците, подобно на самолетен полет. Издигали се докато стигнали престола на Бог. Първото, което му привлякло вниманието било Дъгата. Тя била чудесна, неопишуема. От двете страни на трона имало същества с крила, доста големи, огромни и когато те се изкачили, съществата сгънали крилата си, „преди това бяха разперени и аз виждах, че устните им се мърдат, но не можех да чуя какво всъщност казваха. Когато стигнете по-близо можете да чуете, но те неговореха на английски. И те затвориха устата си и сгънаха

крилете си, когато Исус дойде.“ Те имали огнени очи, доста големи и те стояха навсякъде по главата им и гледали във всяка посока без да обръщат главите си.

Когато Кенет Хегин погледнал към Бог, Исус му казал - “Няма да гледаш в Лицето Му“. “Но Кенет Хегин и така не е можел да гледа, защото между тях имало спусната прозрачна завеса, дотолкова, че да може да различи само Бог като силует и приличал на човек седнал на трон.

Тогава Кенет Хегин погледнал към Исус и когато го погледнал в лицето, се свлякъл в краката му. “Най-впечатляващо в Исус били очите Му - като кладенци с жива любов. Кладенци дълбоки по половин миля. „Лицето Му и очите Му ме привлякоха и аз се стопих в тях, в топлината Му и паднах в краката Му. “И извикал - “О, Господи, никой не е толкова недостоеен, колкото съм аз , да погледне Лицето Ти.“Тогава Исус, доста твърдо му казал - “Стани, на краката си “Кенет Хегин станал треперейки. Исус посочил с пръста си към него и казал:

- „Ти си достоен да гледаш Лицето Ми! Защото, Аз съм те призовал и измих от всичкия грях с Моята Скъпоценна Кръв“.

Аз станах и вече не треперех, не се страхувах повече.

След това Исус, отново го посочил и му казал:

- Аз съм те призовал, преди да бъдеш роден, Аз те отделих от утробата на майка ти. Сатана се опита да унищожи живота ти, преди ти да бъдеш роден и много пъти след това, но Моите ангели са те пазели и са те носили до днес.

И така Исус говореше за първата фаза на моето служене-Когато ти напусна последната си църква-аз бях пастир за около 12 години и след това имах още две години в ходене от църква на църква, служение по полето, така че проповядвах 14 или 15 години и всъщност дори 16, защото първите две години не бяха пълно служение и така Той ми каза:

- Когато ти напусна последната си църква тогава ти влезе в първата фаза на служението, което Аз имах за теб.

Сега, някой хора никога не разбират сериозността на някои неща.

И аз спорех с Бог затова и казах:

- Скъпи-Господи искаш да кажеш, че аз съм бил през всичките тези години на служението и докато не напуснах последната си църква миналата година, искаш да кажеш, че тогава влязох в първата фаза на служението си.

- Да-каза Той-точно така. Когато ти напусна последната църква, в това време ти влезе в първата фаза на твоето служение. Това, което Той имаше предвид бе служението, което Той имаше за мен. Аз проповядвах през всичките тези години и не бях влязъл вътре.

Много трудно можете да започнете с точното служение, което Бог има за вас, трябва да се докажете верни на Бог и да минете през определена подготовка, така че да влезете в това, което Той има за вас. И така Господ ми каза

- Някои служители живеят и така си и умират и никога не влизат дори и в първата фаза на служението, което Аз имам за тях.

Можеше да пропусна това, да остана там където си бях и да не слушам. Някой ще каже - Защо Бог не ти каже?

Виж, ти трябва да имаш малко време през което да контактуваш с Него. Не е въпрос ти да чакаш него, Той чака тебе. Аз си спомням, когато аз се затворих в моята църква и започнах да чакам Бог, Той започна да ми говори за другото служение и аз си спомням как казах на Бог

- Господи чакам те вече 10 години.

Той каза

- Няма нищо такова-Аз чакам тебе в продължение на 10 години. Чакам те 10 години за да направиш необходимото посвещение, за да Ми се покоряваш и да вършиш моята воля.

Той каза

- Ето защо много служители умират млади, ето защо много служители умират на средна възраст и не изживяват пълнотата на живота си.

Защото са в позволителната воля на Бог. Когато си в позволителната воля на Бог не можете да изисквате Божието най-добро. Когато имате чувството че си миете краката с чорапите, имате чувството че нещо не е наред тогава не сте в Божията свършена воля.

Много от служителите не са отишли наистина пред Бог за да разберат "Какво Той има за мен". Някой от вас са влезли в офиса на някой друг нарочно. Когато се свързах с „Гласът на изцеление“ и ние се събирахме заедно, веднъж един служителя каза

- Не зная дали Бог ме е призовал да върша това, но тъй като имаше друг служител и си казах - щом той е успял и аз мога да го направя.

И аз си записах в моя дневник - този човек ще умре млад. И той наистина умря млад. Защото той е влязъл в офиса на някой друг. Това е опасно нещо. В Стария Завет ако влезете там където не трябва - веднага ще умрете на място, в Новия Завет, поради благодатта вие може да забавите една или повече години, но рано или късно това нещо ще ви настигне. Не значи че ще бъдете загубени в ада, но няма да изживеете пълнотата. Не може да изисквате пълнотата на благословенията на Бог, ако не сте там където трябва.

Исус продължил:

- От една година ти си в първата фаза на служението си (от февруари 49 до януари 50) и в първата фаза на твоето служение ти беше неверен.

Аз започнах да викам, хванах се за корема и казах:

- Господи удари ме под кръста с юмрук!

Но Той каза:

- Така е, ти беше неверен. Не беше покорен, не направи това което казах, не ми се покори напълно.

Ето защо имах борба. каква борба! Каква борба има тази година - финансово нищо не вървеше, бях в дупката, дългове се качваха постоянно, приятели трябваше да идват и да ми помагат, да вземам пари назаем, за да продължавам да ходя в непокорство.

Аз продължих да споря. Казах

- Скъпи Господи - Ти каза - Напусни църквата и аз напуснах църквата, Ти каза излез на полето и аз излязох на полето.

- Да, - каза Той - ти го направи, но докато беше във ти не направи това, което ти казах да направиш. Ти не каза на хората това, което Аз ти казах да кажеш и беше неверен.

Аз не служих по начина, по който Той ми каза да служа. И аз разбрах че това е вярно и отново паднах по лицето си, пред краката Му и казах

- Скъпи - Господи простими - прав Си. Прости ми!

Не осъзнавах това, вижте приятели това можете лесно да го пропуснете. Аз мислех, че само защото съм напуснал тази църква съм се покорил на Бог. Но тава е частично подчинение. Вие трябва да направите това което Той казва да направите.

Той каза

- Добре, стани, простих ти.

И така аз станах

- Сега, Той ми каза - 19 януари 50 г. (четвъртък)

- Ти влезе във втората фаза на твоето служение.

Втората фаза на служението ми беше от тогава до 3 септември 50 г. Тоест около 7 месеца.

Той каза:

- През този период ти беше верен. Ти направи това което ти казах да направиш и каза това което ти казах да кажеш и ми беше верен. Сега е време да влезеш в третата фаза на служението си и ако ти бъдеш толкова верен в третата фаза на служението си както във втората, тогава ще ти се появя отново и ще ти говора отново и ще влезеш в четвъртата фаза на служението си.

Тогава Той ми каза:

- Протегни ръцете си и след като протегнах ръцете си Той с пръст докосна дланите на двете ми ръце и те започнаха да горят като запалени въглища и Той ми каза:

- Коленичи пред мен - и аз коленичих там и Той положи ръцете си на главата ми и ми каза:

- Призовах те и те помазах и ти давам специално помазание да служиш на болните. Тогава ми каза - Стани сега на краката си и аз станах и Той каза - Разбираш, че това не е единственият начин да се служи на болни.

Аз казах - Да естествено, аз съм вече в изцерително служение 6 години и съм изцерявал хора чрез други методи.

Исус дал разяснение относно „специалното помазание“ от Деяние на апостолите, където пише, че апостол Павел е вършел особено велики дела. Също и относно чувстването на силата на изцерение е Библейска, защото пише, че Исус усети, че сила излезе от Него в случката с жената с кръвотечението.

В служенето по този начин има две неща, които са нужни - вяра и сила. Забележете че Исус наблегна не върху силата, с която бе помазан, но върху вярата на жената – Дъще - твоята вяра те изцели. Тоест вярата задвижва тази сила. Ето защо Исус ми каза - Това помазание няма да проработи, ако не кажеш на хората точно това което ти казах. Кажи им че си Ме видял, кажи им че съм ти се появил, че съм ти говорил, кажи им че съм положил пръста върху ръцете ти, кажи им че съм те помазал, кажи им че съм ти казал да им кажеш, че ако те повярват.

Исус каза - Това е най-ниското ниво, на което човек може да получи изцелението си. Вие знаете че има хора, във волята на Бог, чрез дарбите на Святия Дух, без никаква вяра от тяхна страна и те да бъдат изцелени. Ние знаем че и бебетата християни са били носени чрез вярата и молитвата на други хора и не те са получили изцелението, но някой друг го е получил за тях.

Вие правите приемането. Ето защо Той искаше да го знаете. Той каза - Ако те повярват това, че ти си помазан. Кажи им, че аз съм ти казал, да им го кажеш, че ако те повярват това, че ти си помазани приемат това помазание. Ако те повярват и го приемат, силата ще излезе от ръцете ти и ще ги изцели и ще изкара демоните от тях, които ги тормозят. Когато служиш на болните полагай едната си ръка от едната страна на тялото, другата от другата страна. И Той ми каза, (този път Той го нарече „огън“, до сега Той го наричаше - “Помазание“, “Помазание“, “Помазание“...после “силата“), ако огънят скача от едната ръка на другата и обратно тогава това е случай с демон, ако не, е просто случай на изцерение.

1950-1952 година

1950, 51 и 52 година, до третата седмица на декември 52 година, аз служих по този начин. Ако беше мъж служех но по този начин, ако беше дама, взимах една по възрастна дама от събранието, защото децата ми бяха малки и жена ми не идваше с мен, и избирах по-възрастна дама, новородена, кръстена със Святия Дух и я карах тя да полага ръцете си едната отпред, другата отзад и аз слъгах ръцете си върху ръцете на тази дама и тези дами ми казваха тогава - Брат Хегин - това премина праз ръцете ми, можех да го усетя като огън, който преминава през ръцете ми. Това значи, че човекът имаше зъл дух в тялото си, това не значи, че човекът има зъл дух в духа си. Вашето тяло може да бъде опресирано от зъл дух. Дори християни, изпълнени със Святия Дух хора, които не знаят как да стоят срещу дявола. Вашето тяло не сте истинския вие. Вие сте вътре във вас и ме гледате през тези прозорци, които ние наричаме очи. Този човек отвътре е който вярва. Ето къде е проблемът на много хора, че тялото на хората ги доминира, мисленето им ги доминира, те се опитват да вярват със чувствата си, със главата си, вместо с вътрешността си и да го приемат. И най-святия християнин, ако не знае как да вземе властта, която има, дяволът може да влезе в къщата в която живеете. Често използвам тази илюстрация: Вие може да кажете - Аз живея в тази стара къща и има термити в къщата ми. Това не означава че ти имаш термити в тебе. Вижте, тялото ви не е изкупено още - знаехте ли това, ние чакаме, прочетете 8 глава на Римляни - Слава на Бог ще имаме ново тяло.

Все едно аз да имам джобно ножче в джоба си и вие да вярвате, че го имам. Но това не значи, че вече е ваше. Аз мога да ви го подам и аз мога да усетя, кога вие сте го хванали. Духовните неща са също толкова реални, колкото материалните. Мога да ви послужа с това Помазание, но вие трябва да го приемете и мога да разбера, кога сте се хванали за него. То ще влезе в някои хора, но после може да излезе директно от тях. Понякога хората се опитват да го хванат с ума си. Не може да получите нищо от Бог чрез ума си. Бог не е ум, Бог е Дух. Вижте къде е проблемът на повечето хора - главите им влизат във пътя. Те ходят чрез главите си. Библията казва - доверявай се на Бог с цялото си сърце и не се облягай на своя разум-Притчи 3-5, казва това, нали. С други думи може да четете така - не се облягай на главата си, а разчитай със сърцето си. Много хора обаче правят разчитането с главата си, вместо със сърцето.

Вие трябва да вярвате различни неща, за да бъдете изцелен чрез един метод и да вярвате други неща, за да бъдете изцерени по друг метод. Примерно - спомняте ли си двамата слепци, които следваха Исус в 9 глава на Матей. И когато дойдоха при Него, бяха в присъствието на Исус и въпреки това бяха слепи. Исус им зададе въпросът - Вярвате ли, че мога да направя това. Те казаха - Вярваме Господи - Вижте, всичко което се изискваше от тях, беше това да вярват, че Той може. Тогава Той се допря до учите им и каза - Нека ви бъде според вярата и очите им се отвориха. Сега, обаче много хора продължават да вярват, че Бог може и въпреки това са болни, защото някъде другаде бъркат. В 8 глава на Матей дойде един прокажен и каза - Господи, ако искаш, можеш. Способен си да ме очистиш. Той вече вярваше това, че Бог може да го

направи, както слепците трябваше да го вярват, но въпреки това беше още прокажен - къде той се бъркаше - той трябваше да повярва нещо друго в неговият си случай. Неговото нещо беше - дали иска, дали беше волята на Бог да ме изцели. Ето къде повечето хора бъркат. Исус каза - Искам. - бъди очистен. И когато чу Исус, той имаше право да вярва и той го прие.

Към 1950

Никой интелигентен човек не би прекарал живота си, като кара стремглаво и директно към ада, ако е с нормален разсъдък. Когато блудният син се завърнал у дома, Библията казва: "той дойде на себе си". Такова откровение получих по този въпрос, че се промених.

Бях се молил за най-големия си брат, който се луташе в мрака, но изведнъж открих, че всичките ми молитви и пост са били правени в неверие.

Станах с Библията и казах: "В името на Господа Исуса Христа, ти нечисти дяволе и демон от ада и вие духове, които връзвате душата на моя брат, аз ви връзвам, в името на Господа Исуса Христа". Бях много, радостен, защото знаех, че това беше равносилно на реална победа. Поставих Библията долу и излязох навън като си подсвирках и пеех.

След около две седмици, както ходех из спалнята, чух глас, който ми каза: "О, ти нали не мислиш, че той наистина ще бъде някога спасен?!" Спрях като закован, като премахнах тази мисъл от ума си и дори не си позволих да мисля за това въобще. Но дълбоко вътре в себе си се смеех. Казах на дявола, че съм претендирал за спасението му и знаех, че то ще стане.

След два дни, на същото това място, аз чух гласът отново. Зададе същия въпрос. Отново спрях и го отстраних от ума си. Казах на дявола, че съм претендирал за спасението му и съм разчупил силата на сатана над моя брат.

След няколко дни получих писмо от съпругата ми, която ми съобщава, че брат ми бе спасен. Писах ѝ веднага, какво се бе случило и ѝ обясних, че знаех това преди 2-3 седмици. Името на Исуса принадлежи и на тебе. Това име има власт на земята. Ако дяволът, владее арената на мислите ти ще ядеш много бой от него. Ако го държиш в арената на вярата, той е вече твоя жертва. Бори се с оръжието на вярата.

Преди години проповядвах в Севера и бях събуден посред нощ. По някакъв начин знаех в духа си, че някой е във физическа опасност и започнах да се моля на езици. (Това е мястото за ходатайство.)

Попитах Господ какво не е наред и Той ми каза, че става въпрос за по-големия ми брат. Знаех, че животът му е в опасност. Около час и половина продължих да се моля тихо на езици. Молитвата ми не притесни жена ми, която спеше до мен в леглото. Най-накрая получих усещане за победа и започнах много тихо да пея на езици. След това заспах отново.

След два дена ми се обади сестра ми от Тексас. Тя плачеше почти истерично. "Дъб катастрофира и си е счупил гръбнака - изплака тя. - Той е в ужасно състояние. Той е в Канзас. Лекарите не знаят дали ще живее или не".

"Почакай малко - казах аз. - Успокой се. Той не е толкова зле, колкото те си мислят. Ако е бил, Бог вече го е докоснал, защото аз се молих преди около две нощи и вече получих отговора".

"Така ли?"

"Да. Не се притеснявай ни най-малко за това. Той е добре".

След два дена тя отново се обади. Бе се информирала за състоянието му и бе разбрала, че Дъб е излязъл от болница и е с гипсиран гръбнак. Той не умря, както лекарите бяха предсказали, и не бе парализиран.

Той дойде у дома в Гарлънд, Тексас, и бе много отпаднал и депресиран, понеже жена му го била напуснала, докато го нямало, и взела децата със себе си. Аз проповядвах в моята църква онази неделя сутрин и се опитах да го накарам да дойде с нас, но той не искаше. Той беше бебе християнин, току що спасен.

Посред проповедта видях видение. Очите ми бяха широко отворени, но пред себе си видях брат ми в градския парк. Чух го да си казва: "Е, знам какво ще направя. Ще убия нея и след това ще убия себе си".

Спрях напълно притихнал и казах: "Почакайте малко. Има нещо, с което трябва да се занимава тук. След това ще се върна към проповедта си".

Казах на този демон, който го тормозеше: "Дяволе, спри точно сега! Заповядвам ти да напуснеш този мъж в името на Исус Христос" (събранието не знаеше за кого говоря, но дяволът знаеше). Това бе всичко, което казах. След това се върнах към проповедта си.

Когато се прибрахме у дома, брат ми бе там и явно бе в добро настроение. Каза, че се разходил до парка и е решил да вземе нещата в ръцете си. Казах му: "Знам това". И му разказах какво бях видял.

Той каза: "Нещо дойде внезапно върху мен и все едно нещо се издигна от мен. Все едно облак бе повдигнат от мен и аз се върнах вкъщи, подсвирквайки си и пеейки".

Дъб не знаеше как сам да се докосне до Господа, защото бе бебе християнин. Понякога тези от нас, които сме по-стари в Господа, трябва да помагаме на християните бебета и да благодарим на Бог, че можем да правим това. Ще дойде време в техния живот, когато те ще трябва да знаят как да правят сами някои неща. Тогава няма да можем да действаме вместо тях.

2-ро видение октомври 1950 г.

Месец след първото. На първото събрание в Оклахома, след първото видение.

Кенет Хегин се отнасял индивидуално с хората, да разбере какво вярват, защото ако не вярват в божествено изцеление няма да го получат. Питал ги е, когато полагал ръце. - Ти вярваш ли, че ще бъдеш изцелен, и ако те казвали -Надявам се, то й знаел, че нищо няма да получат, затова им отделял време да ги премести от областта на надеждата в областта на вярата.

„Когато положих ръце на този човек от Арканзъс, той имаше проблеми с гръбначния стълб. Гръбначният стълб бил толкова як, като метална тръба, че не можел да се прегъва. Съвсем малко можел да мърда гърба си, но главата си по никакъв начин.

Аз положих ръцете си, една на гърба му, другата на гръдния кош и веднага огънят започна да скача между ръцете ми и аз знаех, че е дух, така, че аз казах - Ти нечист дух, който опресираш тялото на този човек, излез от него в името на Исус!

(Той е новороден, кръстен със Святия Дух, не значи че е обладан от дух. Имах предвид излез от тялото му)

Тогава пропуснах нещо. Обърках. Вижте, знаете ли колко лесно може да влезе неверието във вас, дори без да го осъзнавате, можете и да сте проповедници, служители. Аз му казах:

- Я виж дали ще можеш да докоснеш пръстите си.

„Виж, дали е съмнение и неверие. Разбирате ли“.

Естествено той не можа, стоеше си прав. Аз отново положих ръцете си на него, като не осъзнавах къде съм пропуснал. Ето защо аз никога не критикувам човек, който е пропуснал нещо, слава на Бог той може да се управи. Аз положих ръцете си, този огън започна да скача между двете ръце и аз казах - Ти нечист дух, който опресираш тялото на този човек - излез.

И след това отново пропуснах и казах - Я виж, дали можеш да се прегънеш и да си докоснеш краката. Но той неможеше. Съвсем малко успя да мръдне, имам предвид - косъм. И аз си помислих - Е, не знам къде пропускам, обаче ще опитам отново, така че отново си сложих ръцете - едната отпред, другата отзад, огънят скачаше от ръка на ръка, така че аз просто казах - Ти нечист дух, който опресираш тялото на този човек, излез от него (имах предвид - излез от тялото му). И отново пропуснах и казах - Я виж, дали ще можеш... Той опита и пак не успя и аз си помислех - Е опитах три пъти, не проработи, този човек не става, така че го изпратих. Следващият човек, полагах ръце, една жена ми помагаше и една стъпка отстъпих назад, защото се чудех защо не проработи в този случай.

Понякога ние обвиняваме Бог - Защо аз направих това, А Бог не проработи. Но Бог никога не се проваля. Ако не е проработило, вие сте пропуснали някъде. Има твърдоглави хора, които казват - аз направих всичко, но не проработи, значи не е за всички. Спри да лъжеш, ти си пропуснал. Бог лъжец ли е според теб.

И така, бях отстъпил една, две крачки назад и си мислех, защо това не проработи, когато изведнъж погледнах нагоре и изведнъж там стоеше Исус, имам предвид, точно там, зад амвона, като гледаше към мен. Аз мислех, че всеки друг го видя, но после разбрах, че само аз съм Го видял. Но хората чуха това, което аз говорех. Изведнъж Бог ми даде разпознаване на духовете и аз виждах в духовната област. Защото Исус живее в духовната област и естествено Той е тук, нали, да тука е. Той каза, където двама или трема са събрани в моето име, там съм и Аз посред тях. Тука ли е Той, да тука, виждате ли Го обаче – не - обаче вярвам, че е тук, нали.

И ето Той стоеше там и протегна ръката си към мен, аз стоях до Него и ме посочи и пръстът му достигна почти до носа ми. И той каза (имах предвид, беше наполовина ядосан) - Аз казах, в моето име демонът или демоните ще напуснат.

Аз мислех, че всеки Го вижда и всеки чува това, което Той казва, но те чуваха само това, което аз казвах. И аз казах:

- Господи, знам, че ти каза това, само преди около месец ми се появи и ми го каза. Ти ми каза „да полагам едната ръка от едната страна, другата от другата и ако скочи огънят от едната ръка на другата, значи има демон в тялото, който причинява проблема и ти ми каза, че в Твоето Име, демонът или демоните ще напуснат, и аз му казах да излезе, обаче, той не излезе.

Исус моментално, сложи пръста си под носа ми и каза - Аз казах, в Моето Име, демонът или демоните ще трябва да напуснат.

Господи - казах аз - знам, че го каза, чух Те, когато го каза, нямаше и месец откакто ми го каза, точно в Рокоуол -и отново Му казах всичко това.

Исус отново протегна пръста си към мен и каза - АЗ казах, извади го в Моето Име, демонът или демоните, ще трябва да си тръгнат.

Аз казах, Господи, знам че каза това, чух го когато го каза, бях там. И му казах да напусне в Твоего Име, но той не напусна.

Сега, четвъртия път Исус каза

- Да, обаче Аз казах,че ще напусне! - Имам предвид изглеждаше като огън,който излиза от очите Му, светкавици и Той си тръгна. И аз схванах посланието Му. Бях малко бавен, но схванах най-накрая.

Обърнах се и погледнах към тълпата и този човек беше стигнал до края на залата. Не знам дали бе спрял таз за да чуе разговорът, как аз говоря с някой, но той седеше и гледаше към мен и аз му казах - Вълни се тук брат. Той каза - На мен ли говориш. Аз казах - Да ела тук.

Той се върна по редицата отново и аз бях готов да скоча върху него като котка върху мишка. Той дойде там, до ръбът на олтара и когато застана пред мен, аз го хванах здраво, едната ръка отпред, другата отзад и казах - Казах ти да напускаш - излизай в Името на Исус, край, няма те вече, слава на Бог, я се наведи брат и той се наведе и моментално беше освободен.

Служех по този начин до третата седмица на декември 1952 година. Така че 2 години и 4 месеца служех по този начин.

1952 година

Трето видение декември 1952 г. в Оклахома,проповядвайки в една Фул Госпъл Църква. Един семинар продължил 2 седмици преди Рождество. Проповядвахме по два пъти на ден, малко молитва и нямаше предварително подготвена програма. Включително и събота.

Вечерта аз и пастирът се бяхме върнали вече, жена му, предполагам си беше легнала, защото я нямаше, ние бяхме в кухнята и се хранехме с един сандвич и чаша мляко и започнахме да си говорим библиейски неща. И когато сандвичът бе наполовина изяден и млякото наполовина изпито, малката му дъщеря дойде и каза: Татко ела да се помолиш за мен „преди да легна, защото трябва да стана по-рано сутринта. Вече беше 11 часа и половина. Ние си бяхме говорили час и половина и не бяхме осъзнали това. Така, че той тръгна да отива с нея, към спалнята, но стигна до вратата и каза - Ела тук и коленичи ние ще накараме брат Хегин да се моли с нас заедно.

Те коленичили Кенет Хегин, прибрал стола си под масата и станал и когато коленичил без да очаква като че ли коленичил в един бял облак и цялата кухня се напълни.

Аз все още бях с отворени очи, не ги бях затворил когато коленичих да се моля, но не можех да видя нито масата, която беше до мен или каквото и да е било в стаята. И видях Исус, Който стоеше, там където би трябвало да бъде тавана на кухнята.

Служителят и дъщеря му не видяха нищо. Първото нещо, което Той ми каза: Ще те получавам относно дяволът, демоните и обладаването от демони и Той прекара около час и половина да ми говори по този предмет и след това каза - Защото от тази вечер нататък това, което в моето слово се знае като разпознаване на духове ще действа в твоя живот и служение, когато ти си в Духа.

Много хора искат да действат в тази дарба. Не, Той не каза "Ти ще действаш тази дарба, каза тя ще действа, дарбата ще действа, когато ти си в Духа. „За духовните дарби в Първо Коринтяни пише - "всичко това се върши от един и същи Дух, като разделя на всеки особено както му е удобно". Не както аз искам или както вие искате. Вие не можете да дадете тази дарба сами на себе си, тя се дава, както Духът му е удобно.

В края на това видение един зъл дух, който изглеждаше като малка маймуна изтича между мен и

Исус и разпростря нещо като преграда от пушек или тъмен облак. След това този демон започна да скача нагоре-надолу, викайки с писклив глас. Аз не можех да виждам Исус или да разбирам какво Той казва. През цялото това преживяване Исус ме учеше на нещо. Не можех да разбера защо Исус позволява на демона да вдига такава врява. Чудех се защо Той не смърти демона, за да мога да чувам какво ми казва. Изчаках малко, но Исус не направи нищо срещу демона. Исус все още говореше, но аз не можех да разбера и една дума от това, което казваше - а трябваше, защото Той даваше инструкции за дявола, демоните и как да упражнявам властта.

Помислих си: "Господ не знае ли, че не чувам това, което Той иска да чуя? Трябва да чуя това. Пропускам го!" Почти изпаднах в паника. Отчаях се и извиках: "В името на Исус, ти, нечестив дух, заповядвам ти да спреш!"

В момента, в който казах това, малкият демон тупна на пода като чувал с картофи и черният облак изчезна. Демонът лежеше там треперещ, хленчещ и виещ като набито кутре. Той не искаше да ме погледне. "Не само млъкни, но напусни в името на Исус!" - заповядах аз. Той избяга. Господ знаеше точно какво се случва в ума ми. Аз си мислех: "Защо Той не направи нещо за това? Защо Той позволява това?" Исус ме погледна и каза: "Ако ти не бе направил нещо за това, аз нямаше да мога да сторя нищо". Това бе истински шок за мен - изуми ме. Отговорих: "Господи, знам, че не Те чух правилно! Ти каза, че не би сторил нищо, нали?"

Той отговори: "Не, ако ти не бе сторил нещо за това, аз нямаше да мога да сторя нищо. Четири пъти проведохме този диалог. Той подчертаваше, казвайки: "Не, аз не казах, че нямаше да сторя, аз казах, че нямаше да мога да сторя нищо".

Казах: "Скъпи Господи, просто не мога да приема това. Никога през живота си не съм чувал или проповядвал нещо такова!"

Казах на Господ, че без значение колко пъти съм Го виждал във видения - Той трябва да ми докаже това с поне три стиха от Новия Завет (защото ние не живеем в Стария Завет, а в Новия.) Исус се усмихна и каза, че ще ми даде четири стиха.

Казах: "Чел съм Новия Завет 150 пъти, а много части от него и повече пъти. Ако това е там вътре, аз не знам за него!"

Исус отговори: "Сине, там има много неща, за които не знаеш."

Той продължи: "Нито веднъж в Новия Завет не се казва на църквата да се моли Бог Отец или Исус да направят нещо срещу дявола. Всъщност да правиш това е загуба на време. Казано е на вярващия да направи нещо с дявола. Причината е, че вие имате властта да направите това. Църквата не трябва да се моли на Бог Отец за дявола. Църквата трябва да упражни властта, която ѝ принадлежи.

Новият Завет казва на вярващите те сами на направят нещо с дявола. Най-малкият член на тялото на Христос има точно толкова власт над дявола, колкото който и да е друг, и ако вярващият не направи нещо относно дявола, в много области няма да се случва нищо. Ние вярваме, че определени хора имат власт. Но Исус каза, че най-малката част от тялото на Христос има точно толкова власт над дявола, колкото всеки друг, и чак когато започнем да вярваме това, ще свършим работата.

Исус продължи: "Аз направих всичко, което ще правя относно дявола, докато ангелът не слезе от небето, не вземе веригата, не го върже и не го сложи в бездната" (Откровение 20:1-3).

Това бе истински шок за мен. "Сега - каза Той - ще ти дам четирите стиха, които доказват това. На първо място, когато Аз възкръснах от мъртвите, аз казах: "Даде Ми се всяка сила [власт] на небето и на земята" (Матей 28:18). Думата "сила" означава "власт". Но Аз моментално делегирах властта Си на земята на църквата и Аз мога да работя само чрез църквата, защото съм главата на църквата".

(Твоята глава не може да упражнява власт, където и да е, без твоето тяло.)

Вторият пасаж, който Исус ми даде, бе Марк 16:15-18:

И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден. И тия знамения ще придружават повярвалите: В Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят; змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват.

Той каза: "Първото знамение, което споменах, че ще придружава всеки вярващ - не всеки пастор или евангелизатор, - е, че те ще изгонват демони. Това означава, че в Мое име те ще упражняват власт над дявола, защото Аз съм делегирал на църквата властта Си над дявола."

Помни, Колосяни 1:13 казва: "Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син." (Един превод казва: "Отец ни е освободил от силите на тъмнината.") Това отново е гръцката дума "сила", която означава "власт".

Следващият пасаж, който Исус ми даде, е Яков 4:7: "... Противете се на дявола и той ще бяга от вас" (предполагаемият обект на това изречение си ти).

Във видението Исус ми даде още един стих, който ни казва да направим нещо относно дявола. Този трети стих бе в Първо послание на апостол Петър. Петър написа: "Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне" (1 Петрово 5:8). Твоят враг означава твоят опонент.

Много хора четат само дотук. Те казват: "О, дяволът ме преследва!" Те молят за молитва, за да не ги стигне дяволът - но дяволът вече ги е хванал, щом говорят по този начин. Тогава е твърде късно за молитва.

Какво да правим относно дявола? Да се търкулнем и да се престорим на умрели ли? Да си заровим главата в пясъка и да се надяваме, че той ще изчезне? Не, благодаря на Бога, забележете какво се казва, когато продължим да четем. Следващият стих казва: "Съпротивете се нему, стоейки твърдо във вярата, като знаете, че същите страдания [изпитания] се понасят от братята ви в света". Преводът American Standard Version казва "твоята вяра" вместо "вярата". Това ми харесва повече.

В това видение Исус ми каза: "Петър не написа това послание, за да каже на християните: "До мен достигна новината, че възлюбеният брат Павел изгонва демони, че той изпраща кърпички и парчета плат и болестите и злите духове напускат хората, така че предлагам да пишете на Павел да ви прати кърпичка".

Не, вместо това той им каза да направят нещо с дявола. Защо? Защото имат власт над него. Духът на Бога чрез апостол Петър не би ти казал да направиш нещо, което не можеш да направиш. Причината, поради която можеш да го направиш, е, че всеки вярващ има същата власт, която Павел имаше в Исус Христос. Петър не ни каза, че само Павел може да изгонва демони или че Павел ще се съпротиви на дявола вместо нас. (Защо да караш Павел да го прави, след като ти можеш да го направиш за себе си?)

След това видение, това беше декември 1952 г. аз се върнах в къщи за уйкенда и започнах едно събрание в Тайлър, Тексас, последната неделя на 52 година и продължих в януари 53 г. Ди Ди Уиз беше пастира на тази църква тогава.

И когато Кенет Хегин си разтоварвал багажа от колата и почукал на вратата, пастирът му отворил и го попитал дали си спомня неговата племенница. И ми казал че,сега тя е на 23-4 години и е омъжена и има две малки деца и имала рак на двата дроба и е прикована на легло. И пастирът казал - Надявам се и вярвам,че тя ще бъде изцелена на тези събрания.

- Да, тя ще бъде изцелена по време на тези събрания. - казал и Кенет Хегин, не защото бил воден да го каже, а защото бил вярващ и поради знанието, което имал от Словото.

Ние започнахме това събрание,беше малка църква. В малките църкви аз имам изцерителни събрание само вторник и петък вечер. Така че първата седмица вторник и петък тя беше на легло, но я докараха на събранието, аз положих ръце, тя беше в молитвената линия, но не беше изцелена. След това втората седмица,вторник и петък, отново я доведоха, аз отново два пъти положих ръце, общо четири пъти, но все още не беше изцелена. Тя беше вярващ човек, помазанието бе там, но тя не успя да се хване за него. Ето каква грешка намирам в много хора. В някои области вие може да издържите доста дълго време с вяра. Аз съм го правил за финансите. Ако хората имат критична ситуация, както примерно тази приятелка, ако вие вярвате в Бог, отидете и си вземете проявлението, но ако не вярвате достатъчно, получите максималната медицинска помощ, която можете да получите.

Сега, аз винаги мога да разбера, дали хората получават или не. И ако аз се моля за хора, и тяхната ситуация е много критична и виждам, че не мога да направя връзка с тях, защото ако направя връзката ще имам резултатите, тогава аз ги окуражавам да получат бързо медицинска помощ, защото могат да умрат.

Така тази млада жена бе спасена, член на Фул Госпъл църква, обича Господ с цялото си сърце, не знам защо не е вярвала на Бог, но определено знам това.

И аз не очаквах да се случи това, което се случи. Само преди месец беше това преживяване в тази кухня и видението за което ви разказах. Тук аз положих, четири пъти ръце върху тази жена и сега ще ѝ полагам още веднъж с молитва и с вяра, със всичката вяра, която мога да събера. Не усетих нищо странно, не са минавали никакви искри през мен, тръпки - някога минават наистина, защото можете да усетите Славата на Бог, но тогава нямах нищо необикновено, което да се случи, беше изненада за мен както и за всеки друг. Когато ѝ положих ръка, изведнъж аз бях в Духа. Говора ви за това, какво означава да бъдете в Духа. Когато я докоснах изведнъж бях в Духа. Сега, аз не контролирам това, защото четирите пъти,когато я докоснах преди това, не бях в Духа. Когато и положих ръце очите ми бяха широко отворени, но когато я докоснах изведнъж бяхме в този облак, двамата седяхме в този облак, не можех да видя хората до мен,въпреки че очите ми бяха отворени. Не можех да видя олтара дори,който беше зад нея. Не виждах абсолютно никой. Аз виждах само двамата,които седим в този облак и

видях от едната страна на рамото й да седи един демон, изглеждаше като маймуна. Така че аз му проговорих, казах

- Ти ще трябва да я напуснеш.

Сега, хората чува какво казах, защото аз говорех с глас. Той ми каза (те не го чуваха). Този дух ми каза:

- Определено не искам да изляза, но ако ми кажеш наистина трябва. Аз казах:

- Да знам, - така че излизай в Името на Исус.

Когато казах това, той падна от нея, както една маймуна ще падне на земята и започна да се тресе и да се гърчи, защото беше уплашен. Той не беше уплашен от мен, но беше уплашен от Исус. Когато казвам, че той не се уплаши от мен искам да ме разберете. Имам предвид, че той не се уплаши от Кенет Хегин, от това, че аз съм Кенет Хегин, той се уплаши от гледната точка, че аз съм син на Бог, защото знае авторитетът ми над него и той се страхува и от вас също. Колко хора от вас се страхуват от змии, по същия начин е - повечето хора се страхуват от змии. Знаете ли че тези хора които изследват змиите са казали, че змиите се страхуват много повече от вас отколкото вие от тях. Понеже вие не го знаете вие бягате като видите змия. И си мисля, че много християни са по същия начин. Те не познават дявола и всичките му армии и се страхуват от тях, така че избягват. Когато всъщност, ако устоят земята си дяволът ще избяга. Абсолютната истина е това. Ето защо Библията казва - "Съпротивлявайте се на дявола и той ще бяга то вас". И така, когато този демон седеше там и трепереше, аз му казах:

- Сега не само напусни нея, но напусни това помещение в Името на Исус.

Той хукна да бяга по редиците. Аз го видях как избяга през задната врата. В момента, в който той изчезна, облакът се вдигна. И тя си вдигна ръцете и започна да хвали Бог и беше изпълнена със Святия Дух и беше освободена. Тя започна да се моли на езици тогава в Святия Дух. Скоро след това Брат Луис дойде на едно събрание и ми каза - Знаеш ли, последните 16 дена качи около 8 килограма.

Следващото събитие което съм имал. Искам да ви покажа какво значи да си в Духа. Ти можеш ли сам да влезеш там. Не, но ти можеш да се поставиш в позиция, така че ако е Божията воля да влезеш там.

Ако можеше ти сам да влезеш щеше да натиснеш едно копче и да влезеш. Всеки щеше да бъде там през цялото време.

Кенет Хегин се молил и изучавал Словото главно нощем. Този навик придобил от месеците, когато бил парализиран. Тогава не можел да се моли през денят, защото при него винаги имало някой. Спомня си, че веднъж се молил цяла нощ, а няколко пъти почти цяла нощ и много пъти по час, два преди да заспи. И много пъти Господ му е говорил нощем.

1953 година

Първото такова преживяване бе през 1953 г. Молах се в Духа в петък през нощта. Тогава видях как ще протече неделната ми служба и аз действах по начина по които се бях видял. И станаха чудесни чудотворни неща

През 1954 г. в Калифорния. Бях си легнал да спя но се събудих с усещане да спешност да се моля и лежах и тихо се молих, без да притеснявам никой до 4 часа през нощта и видях как ще протече следващата служба, както и изцерението на една жена внесена на носилка и така и стана на самата служба.

1957 година

Почти 5 години по-късно, през 1957 г. Исус се появил отново на Кенет Хегин в четвърто видение.

Жена ми си мислеше, че може да кара с моята вяра. Но вие трябва да осъзнаете че съпругата и съпругът са едно физически,но не и едно духовно. Всеки един от нас си е един дух с Господ. Ако те бяха един дух, то тогава единият не може да бъде спасен, а другият не. Но има много такива случаи.

Моята тъща беше изцерена от свръх естествено проявление на Духа,но аз не мога да произведа това свръх естествено проявление,само Святият Дух може да го направи. И нейният тумор беше изчезнал, все едно пукате с игла балон. Но на жена ми туморът започна да става по-голям и по-голям и по-голям. Когато бях в Духа видях, че жена ми ако се оперира ще умре. Затова аз нищо не и казах за това,не я окуражавах. И тя постоянно имаше такива пристъпи, докато най накрая не дойде денят в калифорния-август 57 г. И една вечер ние бяхме легнали да спим и когато се събудих тя излизаше през задната врата и аз видях че тя не знаеше какво правеше, беше като че ли в безсъзнание. Не знаеше какво говори,говореше несвързано. И видях, че тя трепери и най-накрая успях да я утихна,положих ръце на нея, молих се за нея. И предполагам, че след това заспа и се успокои.

И слава на Бог, може да не се молите високо и силно, аз просто застанах до нея, никога не съм я притеснявал, но пледирах случаят си със собственото си разбиране,доколкото разбирах – Казах:

- Сега, Господи не знам всичко, аз съм човек, човек никога няма да узнае всичко. Аз имах нещо вътре в мен, още от времето когато се оженихме, че тя ще умре доста рано в живота, млада и аз казах - Не знам, да ли съм объркал нещо или не, но това нещо е в мен още откогато се оженихме и казах. Господи видях това в Духа (ние бяхме само на около 30 и няколко години) и казах Господи ще те помоля да я пощадиш, да я опазиш. Ако тя сега умре, аз ще се оженя отново, а аз вече съм обучил нея. Вие се смете, обаче е така. Аз казах - Няма нужда да минавам през всичко това отново. Тя ми приляга абсолютно, идеално. Аз ще те помоля да я пощадиш, да я опазиш да и позволиш да живее.

И аз пледирах моя случай. Бог не ми каза нищо, но аз останах в облата на Духа през останалата вечер и цитирах псалми. Цяла вечер цитирах Псалми, говорех на себе си, както Библията казва - говорете псалми, химни, духовни песни.

Около 3 седмици след това, се върнах в Тексас и започнах събрания в моята първа църква. Аз проповядвах и един дух на молитва слезе върху нас. Всеки започна да

се моли, аз погледнах. Никой не седеше на стола си или беше коленичил до стола или дойде до олтара. Платформата беше по-малка, аз седнах долу, коленичих и се молих на чужди езици, би трябвало да съм се моли около 45 минути до един час, не знаех за какво се молах, но изведнъж товара се вдигна и аз спрях да се моля и седнах на стъпалата. Седях и пеех на чужди езици и се оглеждах, гледах другите хора и изведнъж точно пред мен, на един метър, можех да Го докосна - там седеше Исус. Беше облечен в бели дрехи, може би около метър и осемдесет, метър и осемдесет и пет, около 90 килограма и Той каза

- Синко, отиди и кажи на жена си да се оперира, тя ще живее и няма да умре.

Аз казах:

- Не разбирам това.

- Но това не е твоя работа, ти няма нужда да разбираш, Аз го знам, кажи й да се оперира, тя ще живее и няма да умре. Аз ще направя това. Божествената съдба беше тя да умре, но тя няма да умре, ще живее, само защото ти ме помоли.

Той каза нещо, което съкруши сърцето ми, никога вече то не е същото. Никога не съм бил същият човек от тази вечер насам. Той каза:

- Синко, само защото ти ме помоли. О, ти не знаеш, само как Аз искам да правя неща за моите деца, да ги благославям и да им помагам, само ако те ме молят. Проблемът е че те се молят по неправилен начин, мислят си че искат правилно.

Той продължи да ми говори за две други неща и така всеки знаеше от разговора, че аз виждах нещо, но аз не им казах нищо тогава, прибрах се в къщи, легнахме си и започнах да говоря на жена ми и казах

- Скъпа, Бог ми каза да ти кажа да отидеш да се оперираш.

До тогава не бяхме говорили въобще за операция. Тя каза

- Аз знаех през цялото време, че ще умра.

Аз поради същата причина не бях говорил с нея за това. Това бе едно от най-хубавите преживявания, които ние сме имали в нашия живот. Присъствието на Бог беше толкова реално. Ние имахме вече отговора. Той ще ви говори и вие ще му говорите. Хората трябва да знаят преди да направят някои неща. Какво той ни казва и защо Го казва. Той каза - нека ние пледираме заедно - Той може да пледира своя случай и ние можем да пледираме вашия. Той каза - нека заедно да пледираме.

1958 г. Пето видение

В Калифорния, в Лонгбийч и отивах на друго място и натоварих караваната и се преместихме там, застанахме на паркинга. Понякога, не всяка година, понякога по-често, а понякога няколко години не се случва, понякога, точно когато слънцето се показва и изведнъж аз ставам в леглото си - от дълбок сън се събуждам и знам че е странно, но винаги ми изглежда като един глас, който ми говори

- Има рецесия, която идва, пригответи се - не депресия, но рецесия.

Като пастир аз изследвах всичко през нощта, аз съм най-нащрек през нощта. Обикновено ние лягаме между 12 и 2 часа през нощта.

Аз не обърнах внимание тогава на тези думи. Не само Духът на Бог ми каза това, но още едно свръх естествено преживяване имаше, около 2 месеца по-късно и аз

позволих то да премине отново покрай мен и влошаването на пазара дойде 1957 г. И аз бях вътре със сто долара всеки месец в продължение на 12 солидни месеца. Имахме достатъчно пари само да свържем двата края и освен това влизахме със сто долара вътре, постоянно. Нямах нищо, с което да взема на заем, но имах застрахователни полици - осигуровки живот. Имах тези полици, защото, когато още не бях спасен, защото на много места се нуждаех от тях и си бях купил такива полици и ги бях изплащал в продължение на 20 години. Това беше моят начин за спестяване на пари. И аз се молах, молах се като буря и Бог ме благославяше - аз полагах ръце върху болни и те се изцеляваха, хора се спасяваха, Дарбите на Духа действаха, но Той не ми казваше нито една дума относно финансите ми.

Празно. Когато вие нараните Духа, Той също няма да ви говори. Започнах събранието в Тексас, последната неделя на декември 57 г. и продължихме и 58 г.

През 1950 г. Бог ми беше говорил за просперитета, за финансите и аз бях сложил всички тези закони в действие, бях оправил всичките си изповеди, но цялата тази година бях много на червено.

Една вечер в тази църква Духът на ходатайство слезе върху нас. Аз свърших посланието си доста рано. Нямахме нужда да моля някой да се моли, всеки удари пода моментално или дойдоха отпред или коленичиха до седалките си. Никой не седеше на стола си. Така че аз взех един стол и коленичих до него и започнах да се моля. Трябва да сме се молили около 45 минути до час. И най-накрая се изправих и седнах на стола. Други хора също направиха това и аз седях на този стол и пеех на чужди езици, когато изведнъж, както виждам този човек, там седеше Исус. И Той ми говореше за три неща. Първо за моето служение и най-накрая дойде до това, което ме интересуваше. Трета точка, Той каза - сега относно финансите ти. Аз ти говорех чрез Духа Ми, и видях, че ти не слушаш, затова изпратих и ангела Си в Калифорния и той дойде при теб, но ти не слушаше, така че те оставих на мира, сам. Оставих те да изстрадаш всичко това. Той започна да ми говори, за това как да се обърнат нещата и каза какво ще се случи следващите три месеца и то се случи точно така, както го каза. Толкова се радвам, че излязох от това.

За да се радваш на освобождението си Бог ти е дал Духа Си. Да се насладиш на освобождението си от унищожението, от унищожението на твоят мир, здравето ти или каквото и да е Той ти е дал Духа Си.

На нас ни е казано в Галатяни да ходим в Духа и така няма да угаждаме на плътските страсти. Тази дума плътска страст не означава само страст, някъде тя е преведена като желание. Нашите плътски желания, понякога са себични и ни вкарват в проблеми. Но да бъдеш научен, инструктиран и напомнен от Духа, Който живее вътре в теб - това наистина е перфектно осигуряване от нашия Небесен Отец.

1959 година 6 явяване

Февруари 1959 г. Когато Исус ми се яви във видение във Ел Пасос -Тексас. Той ми говори около час и половина относно служението на пророка, защото аз бях влязъл в проблеми, бях паднал и си бях счупил лакътя

И така Бог ми каза - Виж, ти влезе в проблем, защото излезе от Моята съвършена воля. И когато съм имал проблеми аз съм се учил да живея и да ходя според Словото на Бог и във волята на Бог. И когато имах физически проблеми, те бяха когато не бях във волята на Бог в служението си,тогава се появяваше нещо и тогава влизах в някакви проблеми. И така Бог ми каза - Ти излезе от съвършената ми воля, защото твоето служение е служението на пророка и учителя. Ти си обърнал редът. Забеляза ли, че в Моето Слово пророческото служение е изредено преди служението на учителя. Ти си обърнал редът - сложил си първо учителя и след това пророка. Това е извън волята на Бог. Извън моят ред. Пророческото служение е по-важно за църквата от учителското служение. Въпреки това учителското служение е по-важно за църквата от вършенето на чудеса или дарбите на изцеление.

Аз бях изоставил пророческото служение за известно време.

1962 година 7 видение

Проповядвах в Хюстън, Тексас декември 62 г. в една малка църква и аз говорих за нещо, което Бог ми беше казал във видение преди около 12 години и тогава разбрах, че го бях изтълкувал неправилно това видение. Така че когато разбрах, казах - Хора, знаете ли, пропуснах нещо, това не означава въобще това, което съм си мислел, до сега. Сега го виждам в съвсем нова светлина. И тогава паднах зад амвона и започнах да се покаявам, да моля Бог. Силата на Бог падна върху мен и аз изпаднах в транс. Когато паднах в този транс и в това видение, имаше една чудесна градина, която видях, която беше оградена с ограда. Беше пълна с всякакви видове цветя и ту бяха всички напълно узрели, напълно разцъфнали. И имаше толкова уникален аромат, че можеше буквално да се види, не само да се помирише. И тези цветя, започнаха да си издигат аромата към небето и аз се приближих по-близо и по-близо до тази градина. Тръгнах от изток към запад и когато дойдох по-близо можах да видя по средата на тази чудесна градина една малка сграда и от южната страна и от северната страна имаше цветя,които цъфтяха и бяха напълно разцъфтели. И когато застанах до портата, там седеше Исус. И когато стигнах до Него, Той не каза нито дума - Той само отвори вратата и ме хвана за ръката и след това затвори отново вратата. Когато стигнахме до сградата, Той седна от лявата страна, която беше насочена на запад и ме накара да застана до Него. Там аз стоях и погледнах на запад и от там можех да видя това, което ми изглеждаше като река, която тече в градината. Реката беше максимално широка, когато влизаше в градината, поне 50 ярда и от там отиваше към небето и ставаше все по-тясна и по-тясна. И когато аз гледах всичко това тази река започна да става хора, в един момент. И хората започнаха да текат в тази градина. И аз погледах в учудване и казах - Господи, какво е това? И тогава Исус ми каза - Реката от хората, които текат в градината, са тези, които Аз ще посетя в последните дни и ще ги доведе до пълното спасение и кръщение със Святия Дух.

Аз ще посетя всяка църква, защото има депозирана Истина във всяка църква и върху тази депозирана Истина, Аз мога да ги благословя. Аз дори ще посетя и другите религии. Навсякъде, където Аз мога да намеря гладно сърце Аз ще ги посетя и ще ги доведе до пълно Спасение и кръщение със Святия Дух. И чудесните цветя и ароматът са хвалението на тези хора, които се издигат към престола на Бог. Тогава аз се видях

как проповядвам в баптистки, в методистки, в презвитериански църкви, в Ученици на Христос църкви и тогава за мое пълно учудване аз се видях как проповядвам на римските католици. И всичко това се е случвало и хора са падали под силата на Бог навсякъде. Ние сме виждали как Бог посещава другите деноминации, но не сме виждали да посещава другите религии. Но това идва.

1963 година

Януари 1963 г. провеждал събрание в Хюстън Тексас и в края на събранието „Дух на молитва“ слязъл върху цялото събрание. Кенет Хегин казал: „Нека да се молим“ и всеки застанал на коленете си. И когато коленете ми докоснаха пода, аз бях в Духа. Бих казал, че дължа цялото си служение на молитва и на тълкуването на молитвите на езици. Молах се на езици и ходатайствах, стенех и след известно време, тъй като товарът започнал да се вдига, си помислил - “Би трябвало да съм се молил поне 15 минути“. Но погледнал часовникът си видял, че се бил молил час и 45 минути.

И в края на тази молитва, изведнъж осъзнал, че с пръстите си прави определени движения. Палецът и показалецът били образували кръг и с пръста на другата си ръка, движел върху този кръг, правел една обиколка, после се връщал, докато продължавал да се моли на езици. После правел кръг-три четвърти, после връщал пръста си три-четвърти, после половин кръг и т.н. После спрял и започнал да прави кръг с протегнатата ръка, по същия начин, правейки все по големи кръгове. След това станал от коленете си и легнал и напарил още по-голям кръг и си помислил “Какво правя?“ След това започнал да се моли на езици и да разбира, че тълкува молитвата си на езици и продължил да прави същите движения, но сега говорил на английски. И думите били от Господ:

- Ти вървиш в кръг в своето служение и ти вървиш в този кръг и след това се връщаш в този кръг и правиш същия кръг, след това отново правиш кръг и се връщаш отново в този кръг... Сега, излез от този кръг. Излез от този кръг изцяло, счупи го и направи друг кръг.

Спри да ходиш повече по църквите, освен ако Аз не ти кажа. Църковните хора са предубедени...Така че не слагай никакво име на събранието, като конкретна деноминация, защото така се изолираш от останалите...Отивай на неутрални места, в зали, в хотели ...“Това е първият кръг.

Вторият кръг

- Вземи всичките си Библейски уроци, особено тези,които ги проповядваш сутринта и ги напечатай. Трето - всичките уроци, особено Библейските поучения ги изкарай на касетки. И четвърто излез по радиото и поучавай, не проповядвай, а поучавай.

По онова време имало други проповедници в ефира, но те всички проповядвали, Кенет Хегин бил първият, който започнал да поучава.

И всичко това дошло, в следствие на молитва на езици. “И това не става изведнъж, защото е имало посвещения, които е трябвало да извърша и така малко по малко влизам в тези нови области“.

8 видение - август 1963 г.

Това видение е последното от 8 главни видения, които Кенет Хегин е имал до 63 г.

През август 63 г. проповядвах в Хюстън Тексас. Имахме специално време на молитва. Бяхме 8 седмици в тази църква. Аз бях казал на хората-Ако вие не идвате да се молите,въобще не идвайте и ние имахме уникални времена на молитва тогава. Аз поучавах сутринта, но вечерта бяха специални събрания и аз бях казал на хората - Не идвайте ако няма да се молите,искаме да застанете на коленете си и да се молите поне един час.

Една вечер бях коленичил до платформата и ние бяхме в църковната сграда.

И докато се молих, един час вече беше минал и никой не искаше да напуска. Най-накрая аз станах от коленете си и седнах на пода. Седях там и се покланях на Бог на чужди езици с отворени очи. Когато изведнъж точно пред мен застана Исус и зад Него седеше един ангел, на около метър зад Него. И ангелът беше много голям. Главата му стигаше до тавана. Бог ми говореше тогава за моето служение, за три различни неща. Когато Исус свърши, това, което искаше да ми каже, аз казах на Господ - Кой е този човек до Теб? Той каза

- Това е твоят ангел.

И тогава Той ми каза,че не загубвам ангела си, само защото съм пораснал. Тогава казах на Исус

- Какво иска той?

Исус каза

- Той има послание за теб от Бог.

Аз казах

- Господи, Библията не казва никъде, че ангелите ще ни водят, пише - "Които са водени от Божия Дух, те са Божи синове". Освен това, сега Ти ми говориш, защо трябва ангелът да ми дава послание от Бог, след като Ти вече ми говориш толкова време. Исус ми каза, че ангелът на Господ се появи на Филип и му каза, даде му насока. Ангелът на Бог се появи на Павел на кораба и също му даде Слово от Бог.

Тогава аз се покаях за моето невежество. И аз погледнах към ангела и казах

- Хайде,давай.

И първото нещо, което той ми каза

- Аз съм изпратен от присъствието на Всемогъщия Бог да ти кажа да не приемаш тази оферта от тези хора, защото те имат задни мисли (двама бизнесмена, спасени, кръстени със Святия Дух му били предложили да му дадат напълно оборудван офис с две секретарки - напълно безплатно и Кенет Хегин мислел да приеме. Също и друг млад човек, електронен гений, имащ уникална апаратура за размножаване на касетки и той предложил на Кенет Хегин да размножава касетките с неговите проповеди, също напълно безплатно.) И ангелът казал - Не позволявай този (и той изрече името му), да размножава касетките ти, защото той също има задни мисли. За 4 месеца ти ще имаш толкова много хиляди долари и ти ще изградиш свой собствен офис и ти ще бъдеш главата на този офис и аз съм изпратен от присъствието на Всемогъщия Бог да ти кажа, че Той ще те държи теб отговорен за това. И Бог чрез теб ще ръководи това служение. И той ми каза точно колко хиляди долара ще имам за 4 месеца. Дори имаше малко

излишък. Той ми каза: „Аз съм изпратил ангелите Си, за да направят парите да дойдат“. Ангелите са духове, те са служебни духове. И аз имах 15 долара повече след тези 4 месеца и аз бях способен да направя нещата, които ангелът каза, че ще направя.

Не се моли ангелите да се появяват, защото дяволът може да дойде, защото понякога той се появява като ангел на светлината. Бъде верен и ако Бог иска ще ги видиш. Ангелите не служат „на“ човек, те служат на Исус „за“ хората, но не на хората.

1966 година преместване на служението в Тулса. Библейски център „Рема“

Същата година започва и радиослужението.

Били дошли в Тулса и един брат който навлизал в бизнеса с имоти и му казал, че в Тулса имат сграда за него, но той, вече мислил да основе Библейски училище в Гардън, където живеели и не искал да се мести. И една вечер братът го завел да види сградата, но Кенет Хегин в умът си казал „това не е сградата“, но вътре в себе си, получил от „вътрешния свидетел“, подобно на изсвирване на клаксон, че Бог има нещо в предвид с тази сграда. И той осъзнал, че Божията воля е да се преместят тук, но не искал да си го признае. Но скоро след като видели сградата, една сутрин, се събудил, въртял се в леглото и накрая казал:

- Господи, не искам да ти се противя, но ние вече сме се устроили и не искам да се местя, плановете са направени, ситуацията е идеална.

И вътре в мен, точно тук долу Той ми каза: „Аз ще ти дам тази сграда“. Аз щях да се засмея, защото не виждах никакъв начин, как да я купим и казах на Господ: „Е, когато го направиш, ще повярвам“ и отвътре в мен, Той каза – „Само гледай“.

През следващите години, когато споменавах, че има вероятност да се премести в Тулса, много вярващи бизнесмени му давали чек за 1000 долара или му казали да ги запише за 1000 долара. Първият чек отказал с думите, че просто си говорят и това е една вероятност, но въпреки това бизнесменът му казал да задържи чека и ако не за това да използва парите за нещо друго. Така в построяването на Библейският център и неговото разширяване винаги имали Божията помощ.

Случвало му се през годините, докато спи, изведнъж да стене рязка и да седене на леглото и това е точно времето на изгрева и тогава чува глас, който му говори. Това не ставало много често, случвало се е да не му се случи няколко години подред. Така станало и когато получил този първи чек за 1000 долара - Бог му казал отиди и се срещни с еди кой си.

През май 1956 г. когато бил в Лонгбийч, Калифорния, станал на леглото си и чул тези думи: „Идва рецесия, влошаване на пазара, пригответи се. Ти няма да усетиш скърцането на тази рецесия, ако направиш това, което ти кажа“. И Бог му казал да освободи час от служителите и чиновниците и да заделя 10 процента от доходите си. Също Бог му казал да спре да прави някой неща, които правел. Рецесията дойде 1975 г. През 74 г. започват училището и първият семестър започва през ноември 1974 г. И през 76 г. те купили сградата, защото поради рецесията цените паднали.

1968 година

Норвал Хейс разказва, как веднъж Кенет Хегин му дошъл на гости със съпругата си. Това било време, когато Норвъл Хейс се молил за изцеление на кожата на дъщеря си от някакъв вид бучки. Кенет Хегин казал, че може да ги прокълне и те да изчезнат и Норвъл Хейс решил да го пита сутринта за това. Но през нощта Кенет Хегин влязъл в стаята му и му казал, че току що Бог му е говорил и му казал утре рано сутринта да тръгне за Далас, за да се сбогува със сестра си и Кенет Хегин продължил:

- Сестра ми имаше рак преди 5 години, беше 50 годишна, молих се за нея, положих ръце и ракът изчезна. Сега е 55 годишна и ракът се е върнал. Този път Господ каза: Ставаш рано сутринта, за да посетиш сестра си преди да умре защото този път тя ще умре. Когато отидеш там не се моли за нея, Аз няма да у изцеля, Аз я изцелих пред 5 години, дадох и цели 5 години, за да се обнови, да се построи във вяра, а тя пропадна в това. Само твоето радиопредаване е 5 пъти седмично, ако тя слушаше само твоето предавания всеки ден, тя можеше да се построи във вяра, така че да каже: Рак - не аз ти се съпротивлявам, не можеш да ме убиеш, махни се от мен.

През 1974 г. стартира кореспондентски курс на Библейски център Рема.

1979 година

Юни 1979 година Бог ми проговори и ми каза:

- Аз ти казах, че ще ти се появя и аз съм ти се появявал няколко пъти и ти казах - И ще ти говоря и сега идвам да ти говоря. Първата фаза на движението ти беше 12 месеца, една година, втората фаза беше 7 месеца, третата фаза на служението ти беше 29 години и нещо, сега влизаш в 4 фаза на служението си. И Той ми каза, за какво става дума и ми каза точно:

- Тази фаза може да продължи колкото ти искаш. Ако искаш може да продължи още 29 години, така че ако Аз не се върна и ти не си доволен, Аз съм казал в Словото, че ще те задоволя с дълъг живот, и ако не си доволен, само кажи и ще ти дам още 10 години и когато свършат тези 10 години пак ще говорим.

Така, че аз ще бъда тук още доста дълго време. Слава на Бог. Амин.

1987 година

6 юли, четвъртък в 3 сутринта, преди нашето лагерно събрание бях събуден и започнах да се моля на езици и продължавах да казвам тези думи на английски – „Планове, цели...“ и казвах: „Господи, това не е всичко“ и продължавах да се моля,

докато измолих - "Планове, цели, стремежи". Тогава бях грабнат в Духа и можах да виждам и разбирам, човешките планове и как те се отнасяха към Божите планове. Видях че много често хората имат планове, добри планове, напълно според Библията, но те не бяха Божите планове.

Бях грабнат с Исус, стояхме малко над на покрива на сградата на центъра за събрания в Тулса. Видях службата в понеделник как се разкрива пред нас и други служби и Исус ми казваше какво става.

Цялото преживяване продължило около 3 часа. Първата час била откровение, следващата видение.

Господ Исус Христос искаше да покаже Своите планове и че е необходимо ние да Го следваме. Де се стремим към Неговият план. Да се приготви църквата за новото движение на Бог.

Исус споделил духовни истини, които ще отхвърлят църквата в място на свръхестественото. Нещата които са се случвали от време на време ще станат ежедневие. Има движение и Бог желае да влезем в Него. Необходимо е хората да се движат с Моя Дух, иначе Движението на Бог ще бъде изгубено.

Виждах Божият план в контраст на човешките планове. Ще видим неща, които никога не сме виждали, когато влезем в Божия план както за собствения си живот така и за църквата.

Започнах да виждам как хората започнаха да си измислят собствени планове, добри, може би напълно според Писанието.

Аз благославям хората Си доколкото мога. но причината е че нямат движение на Бог, и дълбочина да Потока на Духа е, и пълнотата на проявление на Святият Дух днес е че не отделят време да Ме слушат и да следват Моят план както е представен в Писанието. Колкото по-отблизо следваш Моят план толкова повече моята сила ще бъде в проявление и демонстрация.

Причината че хората се провалят е че имат неправилния план и, цел и стремеж. Исус казал, че Той има план за всяко едно църковно събрание. За това трябва да разберем Божията цел за всяко събрание и тогава ще имаме пълнота на всяко събрание.

Тайната на успеха

Когато попитали Кенет Хегин, каква е тайната на неговия успех, така изведнъж от проповедник в малки църкви е станал национална и интернационална личност.

Отговорил - Тайната на успеха е да ходя в линия със словото на Бог да се моя и да слушам Святия Дух да правя това което Святият Дух ми е казал и го правя. В действителност всичко което съм постигнал е в следствие на вярване на Словото, молитвата на езици и правенето на това което Бог ми казва.

Молитвата е Божия план, но хората търсят някакъв човешки план, някаква човешка схема. Духовното развитие не е мигновено, то изисква време.

Пастори получите Божия план, коленичете и стоите там докато откриете каква е неговата цел за твоя живот и служение.

Когато студенти го питали, колко време се моли, той отговарял, че нямал специално време за молитва, а че се моли през цялото време, говори на Бог, когато кара

по пътя, пее на езици, пее на английски, вечер като се събуди, три или четири пъти всяка вечер се моли на езици, в контакт с Бог през цялото време. Бог може и те води да се отделиш в молитва, но ще стигнеш по-далеч, ако си непрекъснато във връзка с Бог. Ако постоянно слушаш Бог нямаш нужда от специално молитвено време. За някой хора, това е като да не си си написал домашната и затова трябва да си вземеш отделно време за молитва. Но когато бях ученик, аз бях пълен отличник, защото непрекъснато внимавах в час, също и през междучасията си пишех домашните, вместо да хвърлям ракетки и така не пишех домашни в къщи, нито учех. По същия начин, Бог може да ви води в специална молитва, ако идва нещо срещу вас, но в обикновеното ежедневие е по-добре да си винаги с Бог.

Така, ако сте винаги с Бог няма да има нужда да вършите допълнителна работа. То е като поста. Кенет Хегин взимал всеки вторник и четвъртък за пост, но Бог му казал, че ще Му е по-угодно ако живее живот на пост. Защото когато пости два дни през останалото време нямал никакви ограничения, а Бог казал, че живот на пост, това е никога да не яде всичко, което иска. Да живее живот на пост, вместо да има дни на пост. И така открил, че достигнал много по-дълбоко в Духа, че имал много повече сила, отколкото преди. „Необходимо е да живеем постоянно със съзнанието за Неговото присъствие“, вместо да имаме отделно време за Бога.